

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PITTACUS LORE

I AM
NUMBER
FOUR

THE LOST
FILES

THE FORGOTTEN ONES

Mục lục

Lời Giới Thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

NHỮNG KẺ BỊ LÃNG QUÊN

Pittacus Lore

www.dtv-ebook.com

Lời Giới Thiệu

*Những điều cơ bản cần biết:

+ Ngoại trừ bản dịch không chính thống này ra thì không gì thuộc về mình cả. Quyền này cùng bất cứ quyền nào khác mà mình dịch của bộ Lorien Legacies đều thuộc về Pittacus Lore.

+ Trình độ dịch của mình có hạn nên có gì sai sót hay đọc ngang ngang mọi người bỏ qua dùm.

+ Mình dịch cho vui nên có thể sẽ không đăng đều được, mọi người tiếp tục thông cảm dùm ^^

*Bộ Hồ sơ thất lạc gồm 15 cuốn được coi như nhánh phụ của mạch truyện chính (Tôi là Số Bốn, Sức mạnh của Sáu ...) cho chúng ta cái nhìn tổng quát về những gì đã/đang xảy ra theo mạch truyện chính. Nó có thể là những câu chuyện quá khứ hay xảy ra song song với các sự kiện trong mạch truyện chính từ góc nhìn của một trong các Garde, một tên Mog hay là một con người nào đó. Có tất cả 15 cuốn được gộp vào và chia ra 5 quyển phần với nội dung khác nhau:

1. Di sản

#1 - Di sản của Số Sáu

#2 - Di sản của Số Chín

#3 - Những di sản đã mất

2. Những bí mật lịch sử

#4 - Hành trình tìm kiếm Sam

#5 - Những ngày cuối của Lories

#6 - Những kẻ bị lãng quên

3. Kẻ thù giấu mặt

#7 - Di sản của Số Năm

#8 - Trở lại Paradise

#9 - Sự phản bội của Số Năm

4. Đồng minh phe nổi loạn

#10 - Kẻ chạy trốn

#11 - Người điều hướng

#12 - Người bảo vệ

5. Giờ G

#13 - Các biệt năng tái sinh

#14 - Chốt chặn cuối cùng

#15 - Cuộc săn lùng các Garde

*Không nói nhiều nữa, sau đây sẽ là nội dung của cuốn sách.

Hi vọng mọi người thích nó!

NHỮNG KẺ BỊ LÃNG QUÊN

Pittacus Lore

www.dtv-ebook.com

Chương 1

TÔI BỪNG MỞ MẮT, NHƯNG TÔI KHÔNG THẤY GÌ CẢ. Chỉ toàn bóng tối. Phổi tôi đau nhức, như thể nó được phủ một lớp dày bụi bẩn, và khi tôi ho, một đám mây bụi bay lên xung quanh tôi, khiến tôi ho nhiều hơn cho tới khi phổi tôi muốn vỡ tung. Đầu tôi đau nhói, choáng váng và bất động. Tay tôi bị ép chặt bên thân tôi.

Tôi đang ở đâu?

Khi đám bụi đã lắng xuống, cơn ho của tôi cuối cùng cũng dịu đi và tôi bắt đầu nhớ lại.

New Mexico. Dulce. Đợi đã - mọi thứ thực sự đã xảy ra à?

Tôi muốn tin tất cả chỉ là giấc mơ thôi. Nhưng giờ tôi biết đủ nhiều để nhận ra là chẳng có gì gọi là chỉ là giấc mơ. Và đây không phải là mơ. Tôi là người đã đánh sập cả chỗ này. Dù chẳng biết tôi làm thế nào, tôi dùng sức mạnh mà Một cho tôi đánh sập cả một khoảng căn cứ của chính phủ tới tận nền móng của nó.

Lần tới khi tôi làm một pha mạo hiểm thế này nữa, tôi sẽ đợi đến khi tôi không còn ở trong chỗ đó nữa trước khi tôi phá tan nó. Giờ thì nghe có vẻ hợp lí đấy. Tôi đoán là mình còn phải học nhiều về việc có một Biệt năng.

Giờ mọi thứ quanh tôi chỉ là sự tĩnh lặng. Tôi cho đó là một dấu hiệu tốt. Nó có nghĩa là chẳng có ai cố giết tôi nữa. Có nghĩa là chúng hoặc cũng đang bị chôn vùi giống tôi hoặc chúng đã chết. Giờ thì tôi chỉ có một mình.

Một đã chết. Chú Malcolm và Sam đã đi mất - họ có lẽ đã nghĩ là tôi cũng đã chết. Còn gia đình của tôi thì có lẽ họ sẽ thích thú hơn nếu tôi đã chết.

Sẽ chẳng có ai biết nếu tôi từ bỏ ở đây, ngay bây giờ, và có một phần trong tôi cũng muốn thế. Tôi đã chiến đấu mạnh mẽ rồi. Chẳng lẽ tôi tới được điểm này là chưa đủ sao?

Sẽ thật dễ dàng để cứ thế mà ngừng đấu tranh ở đây, để bị chôn vùi thế này. Để cứ thế bị lãng quên đi.

Nếu Một vẫn còn ở đây, cô ấy hẳn sẽ quăng những lọn tóc của mình một cách sốt ruột và bảo tôi thoát khỏi đây, tự vượt lên chính mình. Cô ấy sẽ bảo tôi là tôi còn chưa được nửa đường trong công việc mà cô ấy để lại cho tôi và còn có những thứ lớn hơn bản thân tôi để lo lắng. Cô ấy sẽ nhắc nhở tôi rằng không chỉ mạng tôi là đang ở bờ vực sống chết.

Nhưng Một không còn ở đây nữa, vậy nên giờ chỉ có tôi tự nói với chính mình những điều kia.

Tôi còn sống. Chỉ thế thôi đã là kì diệu rồi. Tôi đã kích nổ đồng chất nổ trong kho vũ khí dù thừa biết đó có thể là điều cuối cùng mà tôi làm. Tôi làm vậy để chú Malcolm Goode, người đàn ông mà tôi đã cảm thấy như là một người cha đối với tôi có thể trốn thoát cùng người con trai thực sự của chú ấy, Sam. Tôi đoán là nếu họ thoát được, ít nhất thì nếu có chết tôi cũng đã làm được một việc tốt.

Nhưng tôi không chết. Ít nhất là bây giờ. Và tôi đoán là nếu tôi vẫn còn sống bất chấp tất cả thì hẳn phải có một lí do cho nó. Vẫn còn có gì đó mà tôi cần phải làm.

Vậy nên tôi cố làm chậm nhịp tim mình lại, hít thở đều, và xem xét hoàn cảnh. Tôi đang bị vùi lấp, đúng thế. Nhưng vẫn có không khí ở đây, và tôi có thể cử động đầu của mình, vai của mình, ngay cả một chút cánh các tay của tôi. Tốt. Hơi thở của tôi thổi bụi bay lên và nó cho tôi thấy

hướng nào là hướng bên trên, và có chút ánh sáng len lỏi vào được từ đâu đó. Và nếu có ánh sáng, có nghĩa là tôi không cách quá xa mặt đất.

Tay tôi không cử động tự do được nhưng tôi vẫn vùng vẫy, cố gắng đẩy đồng đá vỡ và xi măng đang đè lên tôi. Dĩ nhiên là thế chả có ích gì rồi. Tôi không phải là một tên Vatborn được tăng cường sức mạnh hay là một tên có sức mạnh trời phú như thằng em nuôi của tôi, Ivan. Tôi cao nhưng gầy và có dáng vẻ như một người bình thường, chỉ có sức mạnh là nhỉnh hơn một chút. Tôi còn không chắc kể cả tên Vatborn được huấn luyện kỹ càng nhất có thể tìm đường thoát khỏi đây; chả có cơ hội nào dành cho tôi cả.

Nhưng rồi khuôn mặt của Một lại ủa về tâm trí tôi - cái kiểu trợn mắt tình cảm, cái ánh nhìn mà cô ấy sẽ nhìn tôi như thể Thật đấy à? Đó là tất cả những gì cậu có à? Và rồi tôi nghĩ tới cái gì đó. Đó không phải là tất cả những gì tôi có. Không còn như thế nữa. Tôi có thể không có sức khỏe, nhưng tôi có sức mạnh.

Tôi tập trung vào đồng đá quanh tôi, biết rằng với Biệt năng của mình - Biệt năng mà Một đã cho tôi - tôi có thể phá tung chỗ mảnh vụn này. Tôi nhắm chặt mắt và tập trung vào nó, hình dung đám gạch vụn rung lên và vỡ ra, di chuyển dần ra xa khỏi tôi cho tới khi tôi tự do.

Chả có gì xảy ra. Nó còn chẳng nhúc nhích. Di chuyển đi, chết tiệt thật, tôi nghĩ, và rồi tôi nhận ra mình đã nói những từ đó to mà không hề định làm vậy. Dù sao thì, đồng đất đá cũng chẳng thay đổi gì.

Bất chợt tôi thấy mình tức giận. Đầu tiên tôi tức giận với chính bản thân mình: vì đã ngu ngốc, vì quá yếu ớt, vì đã không thành thực món quà Một cho tôi. Vì đã tự khiến mình bị kẹt như thế này.

Nhưng đó không phải là lỗi của tôi. Tôi chỉ đang cố gắng làm điều đúng đắn. Tôi không nên tức giận với chính mình - đó là người dân tộc tôi,

những người Mogadorian đã khiến tôi ở đây. Người Mogadorian, những kẻ tôn thờ bạo lực và tin rằng chiến tranh là lẽ sống.

Nhanh chóng, tôi có thể cảm thấy cơn giận của mình bùng bùng trong người. Không có gì trong cuộc đời tôi là công bằng cả. Tôi chả bao giờ có cơ hội cả. Tôi nghĩ về Ivan, kẻ từng là bạn thân nhất của tôi. Chúng tôi lớn lên cùng nhau, và rồi nó phản bội tôi. Nó cố giết tôi - hơn một lần.

Tôi nghĩ về cha mình, kẻ không nghĩ nhiều về việc để đám tiến sĩ Mogadorian thí nghiệm trên tôi với đám máy móc hoàn toàn chưa được thử nghiệm và đã gần như nướng cháy não tôi. Nó chả là gì với lão khi mạo hiểm hi sinh tôi vì lí tưởng.

Và lí tưởng đó là gì? Lí tưởng về tạo thêm nhiều sự hủy diệt, về giết thêm nhiều người và có thêm nhiều sức mạnh cho lão. Nhưng sức mạnh cho cái gì? Khi chúng tôi chinh phục được Lorien, chúng tôi đã khiến nó trở nên không còn sự sống, một cái xác hành tinh bị hủy diệt. Chả còn gì trên Lorien để cai trị cả. Đó có phải là điều chúng tôi sắp làm với Trái đất.

Với những người như cha tôi, đó không phải mục đích. Mục đích là chiến tranh. Mục đích là chiến thắng. Với lão, tôi chỉ là một thứ vũ khí tiềm tàng để sử dụng và vứt bỏ. Đó là tất cả giá trị mà lão dành cho những người xung quanh.

Tôi càng nghĩ về nó, tôi càng thấy mình tức giận hơn. Tôi ghét lão. Tôi ghét Ivan. Tôi ghét Setrákus Ra và Quyển sách Vĩ đại vì đã dạy họ đây là cách sống đúng đắn. Tôi ghét tất cả chúng.

Các ngón tay và ngón chân tôi bắt đầu thấy ngứa ngáy. Tôi cảm thấy đồng đá quanh tôi bắt đầu rung lên. Tôi đang làm được. Biệt năng của tôi đang hoạt động. Bạn có thể để sự tức giận phá hủy bạn, hoặc là bạn có thể dùng nó vào việc nào đó. Tôi lại nhắm mắt, nắm chặt tay và hét lên to nhất có thể, để toàn bộ sự giận dữ của tôi thoát ra một lượt. Và với một tiếng

động mạnh, đám bụi và đất đá bắt đầu vỡ vụn. Cơ thể tôi rung lên, và mặt đất cũng rung lên theo. Một cách nhanh chóng, tất cả chúng rời ra chỗ khác và tôi lại được tự do. Cứ như thể một cái xẻng khổng lồ đã xúc tôi ra vậy.

Nhưng có ai đó không được may mắn đến vậy. Chưa tới ba mét cách tôi, một tên lính Mogadorian bị kẹt giữa một thứ trông như là một phần của một khung cửa thép.

Gã ta rên rỉ và cử động lại khi khối nặng bên trên đã được rời đi.

Gã vẫn còn sống như tôi vậy. Thật kì diệu.

NHỮNG KẸ BỊ LÃNG QUÊN

Pittacus Lore

www.dtv-ebook.com

Chương 2

TÔI KÉO MÌNH ĐỨNG DẬY, LOẠNG CHOẠNG một chút. Cả người tôi đau nhức như thể tôi vừa bị vạ xoắn bởi một cái mỏ cặp khổng lồ, nhưng tôi không nghĩ có chỗ nào bị gãy. Tôi phủ đầy bụi và đất và mồ hôi và, đúng rồi, chút máu nữa, nhưng không quá nhiều. Bằng cách nào đó, tôi đã tránh được những tổn thương nghiêm trọng. Tôi không biết bằng cách nào, và tôi không thực sự quan tâm.

Gã Mogadorian kia thì không may mắn đến thế. Khi tôi đứng đó, gã phát ra một tiếng kêu nhỏ, nhưng gã không hề ngẩng lên nhìn tôi hay cử động gì cả. Gã toi tả đến nỗi hãn hầu như còn chẳng biết mình không còn bị chôn vùi nữa. Tôi còn chả nghĩ là gã nhận ra là tôi đứng đây.

Gã hãn đã bị đánh khá mạnh, bởi vì gã trông không giống cái kiểu có thể dễ dàng bị hạ gục. Gã to như Ivan và rắn chắc như một tên hậu vệ thòng, với một cái cổ to và cơ bắp cuộn cuộn, nhưng tôi có thể thấy từ đây là gã không phải là một tên Vatborn - đặc điểm khuôn mặt gã quá nhẵn và cân bằng để có thể là một tên chiến binh biến đổi gien chiếm phần lớn đội quân Mogadorian.

Đây là một tên Trueborn như tôi. Như cha tôi. Từ hình xăm trên đầu gã tôi có thể nói gã là một sĩ quan, không phải là lính quèn. Dễ hiểu thôi. Đám Vatborn được sinh ra làm tốt thí, trong khi Trueborn là những kẻ ra lệnh. Có lẽ đó là lý do tại sao tôi không nhớ là đã thấy gã khi tôi cầm chân đám lính lại. Không như Ivan, kẻ đã lao tới tôi và kết quả là khiến mình bị giết, gã này hãn đã dẫn một nhóm tấn công khác từ phía sau.

Tôi thực ra chợt cảm thấy một sự khinh thường trước ý nghĩ đó. Một chỉ huy tốt là người phải làm gương dẫn đầu chứ không phải trốn sau lính của mình. Mà nó cũng chẳng giúp ích gì được cho gã. Dù sao thì, giờ nó chẳng có ý nghĩa gì cả. Tôi cần phải tính xem nên làm gì với gã.

Việc đầu tiên: tôi kiểm tra xem gã có vũ khí nào không. Gã rên rĩ một chút khi tôi vỗ lên người gã, và mắt gã thoáng chớp chớp nhưng không phản kháng gì cả. Mà tôi cũng chẳng tìm thấy gì hữu dụng trên người gã - nếu hẳn từng có một khẩu súng thì nó đã mất lâu rồi, và gã thì cũng chẳng có vẻ là có một con dao trên người. Tôi còn chẳng tìm thấy gì dù chỉ là một viên kẹo bạc hà trong túi gã. Thứ mà, xét theo mùi hôi phát ra theo không khí từ mồm gã theo từng đợt, có thể còn có ích cho gã ngay bây giờ hơn là một món vũ khí nào đó.

Điều duy nhất tôi không thể không nhận ra là vũng máu. Gã này hầu như là phủ đầy máu. Máu rỉ ra từ dưới lớp đất và bụi che phủ làn da nhợt nhạt của gã, làm ướt đẫm chỗ quần áo mà gã vẫn đang mặc trên người. Tôi không thấy vết thương nào nghiêm trọng cả, nhưng gã trông cũng tã lăm rồi.

Khi tôi đã thỏa mãn là gã không thể bật dậy và hạ gục tôi vào lúc tôi quay lưng lại vào gã, tôi nhìn quanh nơi tôi đang đứng và cố xem xét mọi thứ. Phần này của Căn cứ Dulce được xây dựng ngầm dưới đất để tránh những ánh mắt tò mò nhưng tôi đoán là màn thể hiện nhỏ của tôi lúc trước đã thay đổi tất cả điều đó. Tôi đang đứng trong một cái hố lớn đường kính ít nhất cả ba mươi mét, và trên đầu tôi là bầu trời xanh. Vấn đề duy nhất là, tôi đang cách mặt đất ít nhất là cả chục mét.

Đồng hồ nát ở khắp mọi nơi - đá và xi măng và những cây cột gãy đổ, những cái máy tính vỡ nát và những thiết bị với dây điện hở tóe điện trông vô cùng nguy hiểm. Khi tôi ngửi thấy cái mùi khó chịu quen thuộc của khí gas, tôi nhận ra là tôi đang đứng giữa một thùng thuốc nổ lớn. Chỗ này có

thể bùng cháy bất cứ lúc nào. Như là một phép màu khi vẫn chưa hề có thêm vụ nổ nào hết.

Tôi phải thoát khỏi đây thật nhanh. May mắn là, mặc dù tôi cách khá xa mặt đất, có khá nhiều đồng đồ nát chất cao ở mọi hướng mà tôi đoán là sẽ không quá khó để trèo lên mặt đất.

Tôi tìm xem hướng đi nào là dễ dàng nhất và bắt đầu đi về hướng đó - và tôi chợt dừng lại. Tôi nhìn lại phía sau tôi, về phía gã đang nằm trên mặt đất - gã Mogadorian vẫn chẳng làm gì nhiều hơn là mấy tiếng rên rỉ.

Tôi có thể bỏ mặc hẳn lại ở đây để chết một mình. Tôi còn phải lo cho chính bản thân mình, vả lại, thêm một tên Mogadorian nữa chết cũng là một điều tốt. Nhưng có gì đó ngăn tôi lại.

Đó không hẳn là vì tôi là một gã tử tế. Giờ đã quá muộn để bắt đầu tỏ vẻ có đạo đức rồi. Sau cùng thì, tôi đã giết nhiều Mog hơn là cần thiết kể từ khi tất cả những việc này bắt đầu.

Trong một thoáng tôi tự hỏi rằng cha tôi liệu có bao giờ đoán được là tôi dám làm thế không. Tôi tự hỏi là nó có thể cho lão tí tẹo tự hào nào về tôi nếu lão biết không.

Dĩ nhiên, sự tự hào của cha tôi là thứ cuối cùng mà tôi muốn bây giờ. Đó không phải là lí do tôi quyết định quay lại. Nó là bởi vì tôi biết một gã sĩ quan Mogadorian không vũ trang có thể làm nhiều việc có lợi hơn cho tôi nếu gã còn sống. Đơn cử là, nếu hẳn đóng quân ở đây thì hẳn sẽ biết đường lối quanh khu vực này và các thì trấn lân cận. Ở sâu giữa sa mạc thế này và còn không có cả la bàn để chỉ đường, những thứ đó khá quan trọng nếu tôi muốn còn sống mà rời khỏi đây.

Vậy nên tôi quay lại chỗ gã, xốc nách hẳn và bắt đầu kéo lê hẳn theo.

Gã này thực sự rất nặng, và tất cả những gì tôi có thể làm là kéo gã ta qua đồng đất đá lởm chởm khi chúng tôi tìm cách leo lên trên. Mặt trời đã lên cao và chúng tôi hoàn toàn bị ánh nắng chiếu rọi. Tôi cảm nhận được những giọt mồ hôi tụ lại trên mí mắt tôi và chảy xuống dưới, chẳng bao lâu thì người tôi cũng ướt sũng mồ hôi. Tôi cố gắng dọn đường luôn trong lúc đi, đá sang hai bên những màn hình bụi bẩn và những ống thép bị đẽ nát hay bất cứ thứ gì đang cản trở lối đi.

Mà nói thật thì làm thế cũng chả có ích gì cho lắm. Chỉ trong vài phút, tay tôi mềm oặt đi như bún, chân tôi thì đau nhức còn cái lưng thì như muốn gãy ra. Chúng tôi còn chưa đi được nửa đường nữa. Thế này sẽ chẳng đi tới đâu được cả. Cuối cùng thì, khi tôi bỏ gã Mogadorian xuống đất để thở thì gã cũng cụng cựa.

"Này", tôi nói. "Nghe thấy tôi chứ?"

"Uhhhrm", gã đáp. Hừm, tôi đoán nó không hẳn là có ích lắm nhưng vẫn còn hơn là không có gì.

"Này, nghe này", tôi thử lại lần nữa. "Chúng ta cần phải ra khỏi đây. Cậu có thể đi được không?"

Gã liếc lên nhìn tôi, đôi lông mày rậm nhíu lại và tôi có thể đoán được là tại sao. Gã đang cố xem xem tôi là ai và tôi đang làm gì ở đây. Người tôi phủ đầy khói bụi nên có lẽ gã không thể thấy được tôi không có hình xăm nào trên đầu thể hiện cấp bậc trong hàng ngũ Mogadorian, và gã nhìn tôi đầy bối rối.

Tôi thì không có thời gian cho gã bối rối, hay thời gian cho hẳn biết được chuyện gì đang xảy ra - cứ cho là hẳn còn có thể biết được đi. Chúng tôi cần phải thoát ra khỏi đây ngay bây giờ. Tôi không biết có còn ai khác còn sống đâu đó trong căn cứ không hay viện binh đang kéo tới hay không.

Và lại, tôi vẫn phấp phồng sợ chỗ này sẽ bùng cháy bất cứ lúc nào. Đó là nếu tôi không chết khát trước.

Tôi thử một cách tiếp cận khác. Tôi nói với gã bằng giọng Mogadorian bản địa, thứ ngôn ngữ phần lớn chỉ được dùng trong các nghi thức. Tôi trích dẫn Quyển sách Đạo đức. "Sức mạnh là thứ cao quý", tôi nói. Nó là thứ quan trọng nhất trong giáo lý xã hội Mogadorian. Mắt gã ta ngay lập tức trở nên tập trung.

"Đứng dậy đi, anh lính!", tôi giật giọng. Tôi chỉ hơi bất ngờ khi câu nói đó có hiệu quả và gã ta từ từ chuyển lên tư thế quỳ rồi đứng dậy. Một gã Mogadorian điển hình - chả có gì mà người dân của tôi làm theo nhiệt tình hơn là cái uy quyền rỗng tuếch đó. Gã ta hơi lắc lư một chút khi đứng lên. Tay trái của gã treo lủng lẳng đầy hài hước, và gã tái nhợt đi, mồ hôi lấm tấm trên trán và môi trên của gã, nhưng gã cũng đứng dậy được. Tạm thời là thế.

"Đi thôi nào", tôi nói với gã, chỉ về phía khoảng không bên trên. "Sải bước đi". Không nói một lời, gã nặng nề bước qua tôi.

Tôi theo sau hắn, nhận ra là tôi cũng chẳng khá khẩm hơn hắn là mấy. Khi chúng tôi trèo qua những đồng đất đá ngổn ngang, tôi nghĩ tới Sam và chú Malcolm. Tôi hi vọng là họ đã thoát được khỏi đây. Cái điện thoại di động của tôi đã bị đè nát khi tôi đánh sập căn cứ này, vậy nên tôi không thể gọi chú Malcolm để hỏi xem tình hình hay sắp xếp một chỗ gặp nhau nào đó hay đơn giản là gọi cứu giúp. Tất cả những gì tôi có thể làm là hi vọng.

Có cảm giác như hàng giờ đã trôi qua khi chúng tôi cuối cùng cũng tới gần mép mặt đất bên trên, dù rằng mặt trời vẫn ở trên cao chứng tỏ nó không thể lâu như thế được. Tới giờ thì chưa một nỗi sợ hãi nào của tôi biến thành sự thật cả: chẳng có vụ nổ hay đám cháy hay dấu hiệu nào của đám Mogadorian quay lại tìm kiếm trong đồng đống nát này cả.

Cái hố này sâu hơn là tôi nghĩ lúc trước, và tôi nhìn lên ước lượng tôi còn cách mặt đất bao xa nữa. May mắn là vẫn có những đồng đồ vờ quanh mép hố mà chúng tôi có thể dùng để leo ra khỏi hố, nhưng mà cũng sẽ chẳng dễ dàng gì đâu.

Mà có thứ gì dễ dàng đâu nhỉ?

Tôi ướt sũng mồ hôi và thở hỗn hển khi cuối cùng cũng gần ra khỏi được miệng hố, dùng những thanh dầm gãy đổ và những mảnh xi măng vỡ hay bất cứ thứ gì chúng tôi có thể dùng làm điểm tựa. Anh bạn thân mới có của tôi thì nén đau, đôi mắt đen nhòe nước và đờ đẫn, nhưng vẫn làm được. Tôi thấy xấu hổ khi thấy dù đang ở trong tình trạng này gã ta vẫn khỏe như tôi.

Tôi đoán là gã bị đánh một cú vào đầu bởi vụ nổ. Tin tốt là nó khiến gã tử tế và ngoan ngoãn - khi tôi nói gã làm gì đó, gã làm thế. Tin xấu là gã chả có tí ý niệm nào là gã đang làm gì. Tôi cần gã còn sống, vậy nên tôi luôn để mắt tới gã để phòng gã làm gì đó ngu ngốc.

"Tên anh là gì?" Tôi hỏi khi cuối cùng chúng tôi cũng có thể thở bình thường trở lại. Có lẽ là nên biết tôi đang làm việc với ai.

"Rexicus Saturnus", gã ta trả lời sau vài phút. Cái tên nghe hơi quen quen. Gã trông cũng chẳng lớn tuổi hơn tôi là mấy, và tôi tự hỏi tôi đã từng thấy gã khi tôi còn sống ở nhà với cha mẹ và em gái tôi chưa. Dù sao thì Ashwood cũng là cộng đồng Mogadorian lớn nhất trên Trái đất, vậy nên có khả năng lớn là gã cũng lớn lên ở đó. Ngay cả khi gã hơi lớn tuổi hơn tôi, tôi cũng có thể đã thấy gã vài bận hoặc nghe thấy tên gã. Tôi nhìn ngăm mặt hẳn và nhận ra là tôi chẳng hề nhận ra gì đó quen thuộc cả. "Họ gọi tôi là Rex".

Tôi chỉ gật đầu. Giờ chả có gì để nói cả. Chúng tôi chỉ cần tiếp tục trèo lên thôi. Vậy nên chúng tôi trèo tiếp.

Và rồi, sau một quãng thời gian mà có trời biết là bao lâu, chúng tôi cũng trèo ra khỏi đờng miệng hố ra sa mạc rộng lớn. Tôi không nghĩ điều đó là khả thi, nhưng ánh mặt trời có vẻ như còn nóng hơn lúc trước.

Tôi chỉ dành vài giây để nghỉ và làm chậm nhịp thở của mình trước khi nhìn về phía chân trời, tìm kiếm gì đó - bất cứ thứ gì - không phải là cát hay sỏi đá, và sau một hồi, mắt tôi dừng lại ở một thứ trông như một ngôi nhà nhỏ. Tôi không biết chúng tôi sẽ tìm thấy gì ở đó - theo tôi nghĩ thì có thể vẫn còn đám Mogadorian bên trong - nhưng tôi quyết định là tôi cũng chẳng có nhiều lựa chọn, đặc biệt là nếu nó có thể giúp tôi tìm thấy chút nước hay chỗ tránh nóng.

"Được rồi, Rex", tôi nói và chỉ về phía ngôi nhà đằng xa. "Đi thôi nào. Lối đó".

Gã ta chỉ gật đầu và bắt đầu bước đi. Tôi đi theo gã, tự hỏi lần nữa là liệu tôi có đang làm điều đúng đắn. Sẽ thật dễ dàng để giết gã. Giờ thì gã yếu mềm, phản xạ chậm chạp, tâm trí thì vẫn chưa tỉnh táo. Sẽ chẳng tốn gì nhiều sức để tôi lên ra sau và loại bỏ gã một lần và mãi mãi. Giờ có thể là cơ hội duy nhất của tôi. Một khi gã hồi phục, gã có thể dễ dàng lấn át tôi. Lúc đó thì gã sẽ chẳng đắn đo gì trước khi giết tôi cả.

Nhưng gã là một sĩ quan Mogadorian. Tôi chẳng biết gã biết những gì hay giá trị của hắn với người dân của tôi. Tất cả những gì tôi biết là nếu gã biết bất kể thứ gì có thể giúp chú Malcolm và dân Loric thì hắn đáng được giữ lại mạng của mình ngay cả khi tôi phải mạo hiểm chính mạng mình. Đó là điều mà Một sẽ muốn.

NHỮNG KẺ BỊ LÃNG QUÊN

Pittacus Lore

www.dtv-ebook.com

Chương 3

CÓ CẢM GIÁC NHƯ CHÂN TÔI ĐƯỢC LÀM BẰNG CHÌ VẬY; phải là một sự nỗ lực vô cùng lớn để đặt chân này lên trước chân kia. Đầu tôi đau nhức, lưỡi sưng lên và mũi thì khô đến mức thở thôi cũng thấy đau, và cổ họng tôi thì bám đầy cát khiến mỗi lần nuốt nước bọt là một lần buồn nôn. Da tôi khô khốc, và tôi thì đau nhức khắp người - khi tôi liếc xuống nhìn cánh tay mình thì thấy nó đỏ lựng, ánh mặt trời thiêu đốt đang khiến tôi cháy nắng. Mỗi một cử động đều khiến mọi khớp xương và vết thương hở của tôi đau đớn. Tôi còn chẳng nhìn rõ nữa - sa mạc trải dài trước mắt tôi, và tòa nhà trước mặt tôi có vẻ như chẳng nhích lại gần được chút nào. Thực tế thì, một phần trong tôi bắt đầu tự hỏi là nó có thật không nữa. Khi tôi nhìn chăm chăm vào nó quá lâu, nó bắt đầu trở nên mờ ảo, như thể chỉ là một phép màu cứ cách xa hàng ngàn bước chân.

Tôi không chắc nữa. Tôi không chắc về bất kì thứ gì nữa. Tôi chưa bao giờ cảm thấy đơn độc hơn như thế này trong cả cuộc đời mình. Ngày trước, ngay cả khi mọi thứ trở nên tồi tệ nhất, tôi luôn có Một thúc giục tôi tiến bước, nhắc nhở tôi về thứ đúng đắn. Rồi Một biến mất, nhưng ít nhất tôi còn chú Malcolm. Giờ chú ấy cũng đi rồi, tôi chỉ còn lại mỗi một mình. Tôi chỉ ước là bản thân mình là ai đó tôi có thể đặt nhiều niềm tin hơn.

Dĩ nhiên, tôi đâu có thực sự một mình. Rex cũng ở đây. Nhưng Rex không phải là bạn của tôi. Nếu anh ta biết ai - hay thứ gì - mà tôi từng là, anh ta có lẽ sẽ giết tôi tại chỗ. Giết chết tên phản bội Mogadorian đã phản lại cha mình và phá hủy Căn cứ Dulce sẽ khiến anh ta thăng tiến ít nhất một cấp bậc.

Dù sao hiện tại thì, Rex cũng vô dụng. Bước đi của anh ta ngày càng trở nên thất thường, đầu anh ta cúi xuống như thể anh ta có thể cứ thế mà đi xuyên qua cả sa mạc New Mexico và anh ta cứ liên tục lẩm bẩm một mình. Tôi không biết anh ta nói gì, nhưng tôi có cảm giác anh ta đang nói với ai đó khác. Ai đó rõ ràng là không có ở đây ngay lúc này.

Vậy nên chỉ có tôi, sa mạc và một anh lính Mog bị ảo giác.

Và rồi toàn nhà mà chúng tôi hướng đến bắt đầu biến chuyển từ một cái bóng mờ mờ ở phía xa nơi đường chân trời thành một hình thù thật sự mà tôi có thể nhận ra. Nó ngày càng lớn hơn, gần hơn. Chúng tôi đã sắp đến đó rồi. Và tôi nhớ lại nó chính xác là cái gì - với mọi thứ đã xảy ra tôi gần như đã quên hẳn về nó.

Cách căn cứ chính nhiều dặm, dọc theo vành đai bảo vệ, từng có một tháp canh. Từng. Khi chú Malcolm và tôi mới đến đây, đó là thứ đầu tiên mà chúng tôi thấy, cùng với một máy phát ngay sau nó đang cũng cấp điện cho hàng rào điện. Tôi đã quyết định đánh sập nó, khiến nó đổ xuống máy phát để có thể len vào và giải cứu Sam.

Tôi đã nghĩ tôi đã phá hủy hoàn toàn tháp canh, nhưng giờ khi chúng tôi tiến lại gần nó, tôi bắt đầu thấy chòi canh trên đỉnh vẫn còn nguyên vẹn, một căn phòng bằng thép và xi măng giờ lật nghiêng cách cái máy phát hỏng độ trăm bước. Nó không nhiều, chỉ lớn hơn chút xíu so với một phòng tắm, nhưng chúng tôi có thể trú ở đó một lúc. Chúng tôi đã gần tới đó khi tôi nghe thấy âm thanh tuyệt vời nhất trên thế giới. Tôi cố gắng không chạy - ở thời điểm này nếu tôi ngã xuống thì tôi không nghĩ là mình có thể đứng dậy lại được - nhưng tôi vẫn đi nhanh về phía tiếng động đó. Và kia rồi, chòi lên từ bên trong phần móng rạn vỡ là một đường ống vỡ nham nhở.

Trào lên từ bên trong đó là nước.

Tôi quỳ xuống ngay cạnh toàn tháp đổ nơi nước tràn ra đã tạo thành một vũng nhỏ quanh ống. Tôi sẽ nhảy thẳng vào đó nếu tôi có thể làm vậy; tôi sẽ để làn nước thấm đẫm từng lỗ chân lông của mình.

Nhưng bởi vì tôi không thể làm thế, tôi khum tay lại lấy nhiều nước nhất có thể và vỗ lên mặt. Rồi tôi lấy một khum khác đưa lên mồm uống. Chỗ nước này âm ấm và có vị kim loại nhưng nó là thứ đem lại sự sống.

Tôi ngay lập tức cảm thấy khỏe hơn. Tôi được nạp lại năng lượng khắp cơ thể, từ ngực xuống từng ngón chân và ngón tay. Tôi uống một ngụm lớn khác. Tôi lại có thể nghĩ thông suốt rồi.

Sau đó tôi nhớ tới Rex. Anh ta đang quỳ bên cạnh tôi, nhìn vào vũng nước với đôi mắt đỏ ngầu nhưng không uống. Nó như thể anh ta còn không nhớ phải uống như thế nào. Tôi cho tay xuống và vỗ ít nước lên mặt anh ta. Mắt anh ta mở to. Anh ta liếm môi, sau đó ngả người về vũng nước, vốc nước lên uống liên tục điên cuồng.

Tôi ngồi xuống, xem xét tình hình hiện tại. Chúng tôi đã có nước, có chỗ trú. Có lẽ sẽ có cả chút lương khô trong đó nếu chúng tôi may mắn. Chúng tôi có thể sẽ sống sót được.

Hay là không nhỉ? Khi tôi đang bắt đầu cảm thấy mọi thứ rồi sẽ ổn thôi, tôi nghe thấy một tiếng động nhỏ đầy đe dọa. Một tiếng gầm gừ.

Tôi quay đầu lại nhìn, giật mình bỏ âm thanh đó và đối mặt với một con thú to lớn. Đó là một con sói - con lớn nhất tôi từng thấy. Đôi mắt vàng của nó nheo lại đầy đe dọa; đuôi nó giật giật và tai dựng đứng sẵn sàng chiến đấu. Nó nhe răng ra.

NHỮNG KẺ BỊ LÃNG QUÊN

Pittacus Lore

www.dtv-ebook.com

Chương 4

"BÌNH TĨNH NÀO, ANH BẠN TO LỚN", TÔI CẦN THẬT NÓI, bò ra xa khỏi nó uyển chuyển nhất có thể, hi vọng không làm con thú sợ hãi hơn nữa. "Chúng tôi ở đây để làm hại cậu đâu".

Con thú cào móng xuống đất và hướng người ra phía trước. Nếu nó quyết định nhào tới, chúng tôi chết chắc luôn, nhưng nếu tôi có thể vận sức dùng Biệt năng của Một lần nữa, tôi có thể làm mọi thứ rung động vừa đủ để làm con thú ngã ra, cho tôi đủ thời gian để chạy vào trong chòi canh. Nó không phải là kế hoạch tuyệt vời nhất nhưng nó là cái mà tôi nghĩ ra được bây giờ.

Chút nước vừa rồi tiếp thêm cho tôi chút sức lực nhưng đầu tôi vẫn đau nhức. Tôi vẫn lao đảo và bị cháy nắng. Không phải là điều kiện lí tưởng để thử dùng Biệt năng mà tôi vẫn còn chưa thành thạo hẳn.

Nhưng tôi tập trung hết sức và nắm tay lại. Tôi chậm chậm giơ nó lên và hướng nó xuống đất. Có một tiếng âm âm nhỏ và mặt đất bên dưới chúng tôi rung lên một chút như thể cái bàn vừa bị va phải. Đó là chút gì đó tôi có thể làm nhưng có lẽ thế chả đủ để làm gì.

Tuy vậy tôi lại vô cùng ngạc nhiên với cái cách con sói phản ứng: nó kêu lên nho nhỏ và lùi lại một bước, nhìn tôi với ánh mắt tò mò hơn là tức giận. Nó nghiêng đầu về một phía như thể cố gắng hiểu xem tôi thế nào, sau đó chậm chậm đi về phía tôi. Lần này nó không gầm gừ nữa. Nó trông khá là thân thiện. Bất cứ hành động nào tôi đã nghĩ nó sẽ làm khi tôi dùng Biệt năng đều không giống như thế này.

"Ừm, chào đấng ấy", tôi nói, cố gắng điều chỉnh giọng mình để nhỏ nhẹ hơn và không có vẻ gì là đe dọa, hướng lòng bàn tay ra phía trước. Không làm gì bất ngờ cả.

Nó giờ đứng ngay trước mặt tôi, dò xét tôi, ngửi ngửi tôi. Một tiếng ư ử phát ra từ cuống họng nó. Tôi chưa từng có một con chó hay bất cứ vật nuôi nào - cha tôi, tướng quân vĩ đại, chẳng thấy lợi ích gì khi nuôi một con thú chả có tác dụng gì - vậy nên tôi chẳng biết hành động đó có nghĩa là gì hay là có nên bỏ chạy hay không đây.

Khi nó liếm lòng bàn tay trái của tôi thì tôi lại khá chắc đó không phải là hành động bắt đầu cho một đòn tấn công bất ngờ.

"Cậu bé ngoan", tôi vớ tay ra và thật chậm rãi đầu nó. Bộ lông nó dày và mềm, và nó nhìn tôi không chớp mắt. Tôi không biết tại sao, nhưng đột nhiên nó có vẻ tin tưởng tôi.

Tôi quay sang xem Rex nghĩ gì về chuyện này và phát hiện ra là anh ta chẳng hề hay biết gì cả: anh ta đã ngất đi. Trong một thoáng tôi đã lo sợ là anh ta đã chết, nhưng rồi tôi thấy anh ta thoi thóp thở. Những vết thương của anh ta - cộng thêm việc quá sức và mất nước - hẳn đã khiến anh ta bị như vậy.

Tôi cần đưa anh ta ra khỏi chỗ đó. Mặt trời đã bắt đầu lặn ở phía chân trời. Tôi đã nghe nói là trời sẽ trở lạnh ở sa mạc vào ban đêm. Nhiệt độ bây giờ cũng đã bắt đầu giảm rồi. Nếu không có gì khác xảy ra nữa, bốn bức tường sẽ bảo vệ được chúng tôi khỏi mọi thứ bên ngoài này.

"Mày sẽ ở lại chứ?" Tôi hỏi con sói trong khi tôi xoắn nách Rex lên và bắt đầu kéo lê anh ta về phía chòi canh. Tôi cảm thấy thật ngớ ngẩn khi nói chuyện với động vật nhưng tôi cũng chẳng có lựa chọn nào tốt hơn để trò chuyện cả. Nó nhìn tôi một lượt rồi bắt đầu đi theo tôi đầy yên lặng.

May mắn là chỉ mất vài phút để đến chỗ chòi canh. Tất cả các cửa kính đều đã vỡ tan khi nó đổ xuống nhưng các cửa chớp thì vẫn có vẻ còn nguyên vẹn. Sau vài cú đẩy mạnh thì cánh cửa cuối cùng cũng bật mở.

Mọi thứ trong này đều bị lật nghiêng nhưng hầu hết mọi thứ đều còn nguyên vẹn. Bên trong này có vài cái bàn, mấy cái ghế, tủ quần áo, các ngăn kéo đầy đồ linh tinh, một cái máy tính vỡ vụn và một cái tủ lạnh nhỏ đã hỏng. Được rồi, thế này cũng khá là ổn đấy.

Tôi bước vào trong, kéo theo Rex đi cùng và con sói đi theo sau cùng. Tôi không chắc tại sao nhưng tôi thấy an tâm lạ lùng khi có nó đi cùng.

Không may là, chỗ này khá là nhỏ. Sau khi đặt Rex xuống nền nhà, hầu như chả còn chỗ để quay người mà không vấp phải con sói. Tôi nghĩ là có lẽ không có đủ chỗ cho tất cả chúng tôi trong này.

Nó nhìn tôi một chút như thể nó biết chính xác tôi đang nghĩ gì và sửa lên một tiếng.

Sau đó nó bắt đầu thay đổi. Đầu tiên hình dạng nó bắt đầu mờ ảo, rồi bộ lông bắt đầu sáng lên, bằng cách nó đó tông rất bóng và trơn láng như một bộ giáp. Nó đổi màu từ trắng sang xanh lá.

Tôi run rẩy lùi ra sau một bước. Tôi tự hỏi đây có phải là thứ xảy ra khi bạn dành cả ngày lang thang trong sa mạc và kéo theo một gã to gầy gấp đôi mình. Tôi mở mồm ra định nói nhưng rồi nhận ra là mình chả biết phải nói gì.

Và con thú thì cũng vẫn chưa xong việc nó đang làm: giờ làn da nó trở nên thô ráp và có vảy, sau đó toàn bộ cơ thể nó rung động như thể mặt nước trong ao vừa bị ném đá xuống. Và nó nhỏ dần lại.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh khiến tôi hầu như không kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì nó đã kết thúc rồi. Ngồi ở dưới chân tôi, chớp đôi mắt to và

ươn ướt của mình là một con thằn lằn.

"Cái đêch", tôi lẩm bẩm. Chúng bất chợt trở thành hai từ duy nhất mà tôi còn nhớ được.

Nó không hẳn là cuộc đời tôi quá tệ nhạt. Tôi được nuôi lớn trong một cộng đồng người ngoài hành tinh thích chinh phạt, được ghép não với một cô gái đã chết, và mới đây là phát triển được siêu năng lực.

Nhưng không gì trong những thứ đó kì lạ hơn là nhìn một con sói biến thành một con thằn lằn ngay trước mắt của mình cả.

NHỮNG KẺ BỊ LÃNG QUÊN

Pittacus Lore

www.dtv-ebook.com

Chương 5

"TA BIẾT NGƯỜI LÀ AI".

Đó là lần đầu tiên Rex nói trực tiếp với tôi. Chúng tôi ở đây cũng được vài ngày rồi. Tôi quyết định ở lại để cả hai chúng tôi có thể hồi phục, mặc dù tôi hầu như không ngủ vì tôi lo sợ là bất kì tiếng động nhỏ nào mà tôi nghe thấy có thể là lũ Mog - hoặc là quân đội Mỹ - tới xem có ai sống sót sau vụ nổ không. Kì lạ thay, tôi chưa thấy bất cứ dấu hiệu nào của bất cứ ai - Mog hay con người. Họ hẳn đã cho rằng mọi người đều đã chết và chẳng việc gì phải vội đến dọn đống đổ nát cả.

Chúng tôi có nơi ở và nguồn nước, và mặc dù chúng tôi tiêu thụ số lương khô ít ỏi ở đây khá nhanh, tôi cũng tìm được chút thức ăn vương vãi quanh đống đổ nát của Căn cứ Dulce: lương khô quân đội và bánh quy và khoai tây chiên và hoa quả khô. Chúng tôi không hẳn là sống xa hoa nhưng mọi thứ có thể đã tệ hơn thế này.

Tôi đã nhanh chóng băng bó các vết thương của mình bằng bộ cứu thương gắn trên tường, và cùng với việc nghỉ ngơi và ăn uống, Rex cũng đang khá dần lên. Màu da anh ta khá hơn mỗi ngày, nhịp thở của anh ta cũng vậy mặc dù cánh tay anh ta trông vẫn như là đã bị gãy.

Vài ngày qua, anh ta đã ngất lên ngất xuống, đôi khi là ngủ có chủ đích, đôi khi là ngất thẳng cẳng. Hôm qua anh ta dành phần lớn thời gian trong ngày tỉnh táo, nhưng anh ta chỉ ngồi trong góc, nhìn lên trần nhà và hoàn toàn im lặng. Khó mà biết được là anh ta không thể nói hay anh ta không muốn nói.

Nhưng giờ anh ta đã quyết định nói, và điều anh ta nói là điều tôi đã lo sợ. Anh ta nhận ra tôi.

Tôi chỉ nhún vai, cố gắng hành động như thể tôi không biết anh ta đang nói gì. "Thì sao?" Tôi hỏi ra vẻ không biết gì.

"Người là Adamus Sutekh", anh ta tiếp tục. "Con trai của Tướng quân Andrakkus Sutekh". Giờ thì giọng anh ta tỏ rõ sự khinh thường, và cái cách môi anh ta cong lên vẻ ghê tởm. "Người là một tên phản bội".

Tôi đứng hình. Anh ta biết mọi thứ. Tôi nhìn chăm chăm anh ta, cố gắng nghĩ xem anh ta định làm gì tiếp theo. Tôi vẫn có thể hạ gục anh ta nếu tôi buộc phải làm thế - tôi không có cơ hội nào nữa một khi anh ta đã hoàn toàn khỏe lại.

Tôi lắc đầu xua tan ý nghĩ đó một lần nữa. Tôi có thể đang phạm phải một sai lầm lớn, nhưng tôi vẫn nghĩ anh ta quá có giá để giết. Đó là một sự mạo hiểm mà tôi sẵn sàng đón nhận.

"Tôi đã cứu mạng anh", tôi nói đều đều. Rex chỉ khịt mũi khó chịu.

"Người đã phản bội lại dân tộc mình. Người đã thổi tung phòng nghiên cứu tại Ashwood". Cái đó không hoàn toàn đúng - tôi đã phá hủy phòng nghiên cứu, đúng thế, với sự trợ giúp từ Biệt năng mà Một trao cho tôi - nhưng tôi bỏ qua nó khi anh ta tiếp tục lên giọng. "Và ta dám cá là người cũng phải chịu trách nhiệm cho những việc này. Phải không nào?"

Tôi quay đi. Tôi còn không thể nhìn vào anh ta. Ngay cả khi tôi biết mình đang làm điều đúng đắn - những việc tôi buộc phải làm - đầu đó trong tôi vẫn cảm thấy xấu hổ vì chúng.

Giờ anh ta đã gần như là hết lên, mặc dù anh ta vẫn quá yếu và khàn giọng để có thể triệu tập sức mạnh đủ để hết lên. "Mày là một thằng thảm hại. Tao không biết tại sao một thằng yếu đuối như mày có thể làm mọi thứ

một mình như thế, nhưng mà là kẻ đã thổi tung căn cứ này. Mà đã giết mọi người. Người dân tộc của mà".

Thứ mà tôi không nói với anh ta là tôi không chỉ có một mình. Từ những mảnh ghép mà tôi ghép lại được với nhau - sự hỗn loạn và ồn ào trong cuộc tấn công, sự tàn phá khủng khiếp sau đó - tôi khá chắc là tôi không phải là người duy nhất tấn công căn cứ này khi nó đổ sập. Nếu anh ta muốn nghĩ tôi làm mọi thứ một mình, được thôi, nhưng tôi biết là các Garde hãn cũng đã ở đây.

Tôi chỉ nhún vai. "Tôi đang tìm kiếm một người", tôi nói với anh ta. "Các anh đang giữ cậu ta ở đây. Tôi chỉ lấy lại cậu ta thôi".

Rex vẫn nhìn tôi chăm chăm. "Mà giết tất cả những người lính đó chỉ để cứu một đứa?" anh ta hỏi. "Tên con người mà chúng tao đang giam giữ, thằng bé đó á? Tại sao chứ?"

Anh bạn mới của tôi đã giúp tôi khỏi việc phải trả lời. Nó đã ở ngoài gần như cả ngày, thám thính như mọi khi, và giờ nó bay vào từ cánh cửa để mở và đậu lên vai tôi. Hôm nay nó đã lấy hình dạng một con chim ưng và những móng vuốt của nó bám chặt qua cả cái áo phong mà tôi lấy được từ tủ đồ.

Rex giật mình khi thấy con chim. "Cái quái gì thế?"

"Đó là Dust", tôi nói, vui mừng vì đã thay đổi chủ đề trò chuyện. Rex chỉ nheo mắt nhìn tôi. Tôi có thể biết là anh ta đang suy nghĩ. Tôi không thể đoán được anh ta đang nghĩ gì nhưng dù nó là gì, nó hẳn không có gì tốt đẹp cả.

Tôi với tay và nựng đầu của Dust, và nó xù lông về hài lòng. Nó và tôi đã trở thành bạn của nhau. Cái tên "Dust" có vẻ hợp lí ở ngoài này ngay giữa sa mạc, và nó có vẻ hoàn toàn vui vẻ khi được gọi tên. Tôi không biết

nó là cái gì hay tại sao nó ở ngoài này, nhưng tôi bắt đầu có cảm giác là chúng tôi đều đã cô đơn trong khoảng thời gian khá dài.

Rex thì ngược lại, có vẻ anh ta chẳng thích thú gì khi có thêm bạn cả. Anh ta nhìn tôi và Dust thêm một chút và rồi bất chợt bật dậy. Trước khi tôi kịp hiểu có chuyện gì đang xảy ra, anh ta đã dí tôi vào tường, các ngón tay vòng quanh cổ tôi. Dust bay đi và đậu lên trên cái bàn phía bên kia phòng. Nó kêu lên một tiếng điếc tai nhưng Rex không quan tâm.

"Tao không biết mày định làm gì, thằng phản bội", anh ta hét vào mặt tôi. "Và tao không biết thứ đó là cái gì. Nhưng mày sắp tàn đời rồi. Nhìn xem mày yếu thế nào kìa. Ngay cả khi bị thương, tao cũng có thể giết mày ngay bây giờ".

"VẬY LÀM ĐI", tôi nói. Dĩ nhiên là tôi chém rồi. "Giết tôi đi", tôi nói với anh ta.

Bỗng một tiếng gầm từ phía sau anh ta và Rex quay lại đối mặt với Dust. Chỉ là giờ nó không còn ở hình dạng chim ưng nữa. Hay là thằn lằn. Hay là một con sói. Nó đã biến thành một con sư tử to đùng, to đến nỗi chỗ này gần như không đủ to để chứa nó. Thành công trong việc làm Rex chú ý với tiếng gầm, nó xòe vuốt ra và liếm chân như thể muốn nói, Làm đi, thử xem nào.

Rex giật bắn ra phía sau, nhưng anh ta không ngạc nhiên như tôi đã nghĩ. Anh ta quay đầu sang nhìn tôi với đôi lông mày nhíu chặt. "Tao biết mà", anh ta nói. "Chỉ có một tên phản phúc như người mới giữ một con Chimæra làm thú cưng".

Tôi nhìn anh ta một cách đầy ngờ ngẩn. "Chimæra á". Nó gợi nhớ gì đó, nhưng tôi không biết nó có nghĩa là gì.

Rex khịt mũi khó chịu. "Mày còn chẳng biết nó là gì, phải không? Nó là thế đấy. Một con quái thú của bọn Loric, một kẻ biến hình. Bộ Tư lệnh

Tối cao đã nghĩ chúng chỉ là truyền thuyết, nhưng khi chúng ta xâm lược Lorien thì hóa ra chúng lại có thật. Những thứ khó chịu và vô cùng bạo lực".

Dĩ nhiên rồi. "Chimæra". Giờ tôi đã nhớ từ đó. Nó đã được nhắc tới trong Quyển sách Đạo đức - chúng là thứ sâu bệnh bé nhỏ ác độc, tôi nhớ vật - nhưng những ngày tôi tôn thờ những điều giáo huấn trong những quyển sách của Setrákus Ra đã qua lâu rồi nên tôi hầu như chẳng nhớ được gì.

Rồi tôi bỗng nhớ lại một thứ khác. Tôi đã từng thấy những con vật đó trước đây - trong những kí ức của Một khi đào thoát khỏi Lorien. Nhưng tôi nghĩ giờ chúng đã chết cả rồi chứ, rằng chúng đã bị tuyệt diệt bởi người của tôi cùng với những thứ khác trên hành tinh của cô ấy.

Ý nghĩ rằng tôi đã sai lầm khiến tôi mỉm cười. Các Garde vẫn có những mảnh riêng của họ.

Và Rex thì không cứng như anh ta muốn tôi nghĩ. Tôi đã thấy sốc khi anh ta có sức khỏe để mà tấn công tôi, nhưng việc đó hẳn đã lấy đi toàn bộ sức mạnh mà anh ta có bởi giờ thì anh ta lại đang sụp xuống sàn nhà. Dust vẫn theo dõi anh ta đầy thận trọng, sẵn sàng lao tới nếu cần thiết nhưng tôi thấy tay ra dấu không cần thiết, thế là nó lại quay trở về hình dạng chim của mình.

Tôi lẽ ra phải quen với cảnh tượng này nhưng không thể. Tôi luôn kinh ngạc mỗi khi nó biến hình, và giờ khi biết nó thực sự là gì, tôi tự cho mình cảm thấy chút hi vọng mỏng manh.

"Nó làm gì ở đây cơ chứ?" Tôi hỏi, tự hỏi chính mình hơn là có ý hỏi Rex.

Anh ta chỉ nhếch mép cười. Anh ta hẳn là biết gì đó.

Rồi tôi hiểu ra. "Anh đang giữ nó như là một tù nhân đúng không? Như Sam. Như chú Malcolm".

Rex nhìn tôi với đôi mắt bùng bùng tức giận. "Mày vẫn không hiểu, đúng không?" anh ta nói. "Chúng ta đang có chiến tranh. Đây không phải là một cuộc thi xem ai là kẻ tử tế nhất. Sẽ phải có tù binh. Sẽ có người chết. Bạn của tao đã chết. Họ lẽ ra cũng đã là bạn của mày nếu như mày không quyết định phản bội họ".

Tôi đã gần như để lời của anh ta làm mình bị tổn thương nhưng rồi tôi gạt chúng sang một bên được. "Anh nhầm rồi", tôi nói. "Tôi hiểu chứ. Sẽ phải có tù binh. Và nghĩ đến đó thì, có vẻ như tôi cũng đã bắt được cho mình một tù binh rồi: anh đó".

NHỮNG KẺ BỊ LÃNG QUÊN

Pittacus Lore

www.dtv-ebook.com

Chương 6

TÔI LO LÃNG HƠN NHIỀU SO VỚI NHỮNG GÌ THỂ HIỆN RA BÊN NGOÀI.

Vài ngày sau cuộc đối đầu với Rex, anh ta trở nên khỏe hơn bao giờ hết. Tôi vẫn có Dust bảo vệ cho mình - giờ thì tôi đã biết là nó sẽ không để chuyện gì xảy ra với tôi - nhưng nếu không phải là vì nó, Rex đã có thể áp đảo tôi một cách dễ dàng. Tôi bắt đầu nhận ra là mình tới giờ đã may mắn tới dường nào, và sẽ có thể là một sai lầm tệ cỡ nào khi tôi giữ Rex còn sống như thế.

Không chỉ có thế. Tôi ngày càng lo lắng hơn về việc đám Mogadorian sẽ xuất hiện và tìm thấy chúng tôi. Tới giờ tôi đã phải lục soát Rex ít nhất mười lần để tìm vũ khí và thiết bị liên lạc, nhưng tôi vẫn lo là anh ta có thể tìm được cách nào đó liên lạc với chúng, đưa chúng đến chỗ chúng tôi.

Chúng tôi cần phải ra khỏi đây. Chúng tôi cần một kế hoạch. Mỗi ngày khi tôi đi tìm thức ăn ở căn cứ đều trở về với ngày càng ít đồ ăn hơn. Nhưng đi đâu? Tôi chả có chút ý tưởng nào cả.

Tôi ước là mình có cách liên lạc với chú Malcolm. Cứ cho là chú ấy đã sống sót rời khỏi đây, chú ấy hẳn sẽ biết phải làm gì. Nhưng tất cả các thiết bị trong căn cứ đều đã hỏng tới mức không thể sửa chữa nổi, và tới giờ tôi vẫn chưa có may mắn đào được một cái di động. Cho tới khi tôi trở lại nơi văn minh, tôi phải tự lo thôi.

Tôi cố nghĩ về những gì mà Một sẽ nói nếu cô ấy ở đây. Tôi đã quá quen với việc cô ấy ở trong đầu tôi tới mức nếu tôi cố gắng nghĩ về nó, tôi

có thể tưởng tượng lại ra cô ấy như thế chúng tôi vẫn cùng chia sẻ tâm trí. Khi tôi nhắm mắt lại và tưởng tượng về khuôn mặt của cô ấy, tôi lại thấy chúng tôi ở California, đứng trên bãi biển. Cô ấy để chân trần cho những con sóng vỗ qua, khoan tay trước ngực, tóc ửng hồng trong ánh nắng cuối ngày và tung bay nhẹ nhàng theo những cơn gió.

Rex đang ngày càng khá hơn. Những vết bầm tím đã dần tan đi và những vết cắt, trầy xước chẳng chịt trên người anh ta bắt đầu liền lại. Vết thương lớn ở mạn sườn anh ta đã chảy máu ướt đẫm khi tôi tìm thấy anh ta sẽ mất nhiều thời gian hơn để lành lại hoàn toàn nhưng giờ nó cũng chỉ còn là một vết thương ngoài da. Còn tay anh ta thì nó chẳng bị gãy gì cả, chỉ bị trật khớp vai và anh ta đã tự nắn lại được chỉ với một cái nhăn mặt thông thường.

Tâm trạng anh ta thì cũng chẳng khá khẩm hơn tôi là bao. Có lẽ còn tệ hơn. Anh ta dành phần lớn thời gian ngồi trong góc phòng với khuôn mặt tức giận, đôi lúc anh ta tự lẩm bầm một mình và đôi khi cau mày im lặng hàng giờ liền.

Nếu tôi không biết rõ hơn, tôi sẽ nói là anh ta đang suy sụp. Nhưng điều đó là không thể - một người Mogadorian thực sự sẽ không suy sụp. Họ luôn cân bằng.

Kì lạ là, thứ duy nhất có vẻ như khiến Rex thoát khỏi trạng thái đó là Dust. Họ đã đạt được một thỏa thuận tạm thời với nhau, và mặc dù cố gắng tỏ ra chẳng ấn tượng gì, Rex cũng có vẻ thích thú với màn biến hình của con Chimæra như tôi. Vào một ngày nọ khi Dust trong tâm trạng vui vẻ đã biến từ hình dạng này sang hình dạng khác liên tục - từ thỏ sang vẹt sang tinh tinh rồi một con chó Labrador - tôi còn thấy Rex nhìn nó với một biểu cảm gần tới mức nở một nụ cười.

Tôi nảy ra một ý tưởng. "Anh biết những gì về nó?" Tôi hỏi, hất cằm về phía con Chimæra. Tôi không thực sự nghĩ là anh ta sẽ nói, nên tôi khá

bất ngờ khi Rex thực sự trả lời câu hỏi của tôi.

"Không nhiều lắm", anh ta nói. "Ta không biết họ tìm thấy nó ở đâu hay nó đã ở Dulce bao lâu rồi. Ta chỉ biết là chúng ta đã tiến hành các thí nghiệm trên chúng một thời gian rồi".

Các thí nghiệm. Tôi chột rùng mình một cái trước ý nghĩ đó, tưởng tượng cảnh Dust ở trong một phòng thí nghiệm ngầm nào đó trong khi đám nhà khoa học Mogadorian tra tấn nó nhân danh Setrákus Ra. Tôi thừa biết nó có cảm giác như thế nào. Tôi cũng đã từng là một con chuột thí nghiệm mà.

Tôi không muốn nghĩ về nó, nhưng tôi không thể không nghĩ về nó. Và có gì đó nảy ra trong đầu tôi. Có gì đó từ những gì Rex nói làm tôi thấy kì lạ. Tôi chỉ đang không biết gọi nó là gì.

" 'Chúng' á?" Tôi hỏi.

"Hả?" Rex hỏi lại khó hiểu. Anh ta cố gắng tỏ vẻ không biết gì, nhưng ánh mắt tội lỗi của anh ta cho tôi biết là mình đang tiến tới điều gì đó.

"Anh nói là họ đã tiến hành các thí nghiệm trên chúng. Như là, nhiều hơn một ý. Có những con Chimæra khác ở ngoài kia à? Đâu đó trên Trái đất?"

Anh ta đánh mắt lên trần nhà và nhún vai.

"Tôi đã nghĩ tất cả Chimæra đã bị giết trên Lorien", tôi trầm tư, cố gắng đặt câu hỏi thật cẩn thận, tránh nhắc anh ta về việc lẽ ra anh ta phải thi hành chính sách im lặng với tôi.

Anh ta vẫn nhớ vậy và không mắc bẫy của tôi.

Nhưng vào ngày hôm sau, khi tôi thấy anh ta ở vị trí thông thường trong góc nhà, tay chống cằm, tôi thử lại một lần nữa.

"Chúng còn nhiều hơn ở ngoài đó, đúng không nào?" Tôi hỏi. "Dust không phải là con Chimæra cuối cùng".

Rex liếc nhìn tôi. Ánh mắt đen thui vô hồn và xa xăm. Dust giờ đang ở hình dạng một chú mèo, thiu thiu ngủ dưới gầm bàn.

"Nghe này", tôi nói. Anh ta còn không thèm nhìn tôi nữa. "Dust đã có thể giết anh nếu tôi muốn thế. Anh biết điều đó chứ, đúng không? Anh vẫn còn yếu, và ngay cả khi không phải thế, nó vẫn khỏe hơn cả hai chúng ta cộng lại".

"Vậy bảo nó giết ta đi", Rex đờ đẫn nói, vẫn không nhìn vào mắt tôi. Nó nghe gần như là anh ta muốn thế.

Tôi không thể che giấu sự ngạc nhiên của mình. "Tôi không thể tin được một Trueborn lại có thể nói như thế", tôi nói. Giọng tôi hẳn nghe vô cùng sốc lắm.

Rex ngay lập tức ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt tôi, cau mày theo cái kiểu vừa tức giận vừa xấu hổ. Nhưng tôi nói thế là đúng.

Tôi thúc ép hơn. "Dám ngừng chiến đấu - điều đó còn khiến anh trở thành một kẻ yếu đuối hơn cả tôi".

"Ta sẽ không bao giờ ngừng chiến đấu", anh ta bật lại. "Ta sẽ chứng kiến cái chết của những tên Loric kia dù đó có là điều cuối cùng ta làm. Nhưng giết người, Adamus Sutekh - đó sẽ là điều đầu tiên ta làm".

"Được thôi", tôi nói. "Giết tôi đi".

Anh ta biết là anh ta không thể làm thế. Ít nhất là chưa phải bây giờ. Bởi vì tôi có Dust.

"Tôi biết là dù sao tôi cũng sắp chết rồi", tôi nói với Rex. Anh rồi sẽ giết tôi, hoặc cha tôi sẽ làm thế, hoặc cũng có thể là một tên Vatborn nào đó còn chẳng biết tên tôi. Nhưng ngay bây giờ, tôi là kẻ có sức mạnh. Anh cố trốn đi thì anh bạn đáng yêu đang ngủ dưới gầm bàn kia sẽ biến thành một con gorilla mười tấn và bóc anh như bóc chuối vậy".

Rex trợn mắt, nhổ một bãi nước bọt lớn xuống nền nhà sau đó lại nhìn lên trần nhà. Anh ta biết là tôi nói đúng.

Tôi tiếp tục lẩn tới, biết rằng mình đang có tiến triển. "Tôi cũng cần anh, Rex. Có lí do tại sao anh vẫn còn sống. Đó là bởi vì tôi có thể dùng được anh. Anh có thông tin. Và thông tin là thứ tôi muốn".

"Ta không biết gì cả", anh ta vẫn cùn.

"Nói với tôi điều tôi muốn biết", tôi nói, "và chúng ta sẽ đi khỏi đây. Sẽ có khá nhiều thời gian để anh giết tôi một khi chúng ta thoát được khỏi chỗ hoang vắng này. Tôi cũng sẽ chẳng cố ngăn cản anh đâu".

Tôi có thể thấy anh ta cân nhắc việc đó. Tôi nín thở chờ đợi. Nếu cách này không có hiệu quả, tôi sẽ thực sự giết anh ta, tôi quyết định như vậy. Khi tôi thấy anh ta đang ở lúc dễ công kích nhất, tôi dựa lại gần anh ta với một câu hỏi cuối cùng. " 'Chúng'. Anh đã nói 'chúng'. Số Chimæra còn lại ở đâu?"

"Ta chưa hề thấy chúng", anh ta lẩm bẫm. "Nhưng chúng có một đám. Ít nhất mười con. Có lẽ hơn. Chúng đến từ một con tàu khác so với các Garde - ít nhất thì đó là điều ta nghe lỏm được những sĩ quan khác nói".

Bất chợt tôi cảm thấy nó trở nên vô cùng quan trọng. "Anh nói là họ đang tiến hành các thí nghiệm trên chúng", tôi nói, cố gắng giữ sự thúc giục

khỏi giọng nói của mình. "Những kiểu thí nghiệm nào?"

Tôi đoán là Rex chẳng thấy việc giữ im lặng có tác dụng gì nữa khi đã nói nhiều thế này vì lần này anh ta trả lời câu hỏi của tôi ngay mà không chần chừ. Anh ta nghe có vẻ tự hào trong khi nói. "Họ đang cố tìm hiểu xem đám Chimæra biến hình kiểu gì. Setrákus Ra nghĩ nếu chúng ta có thể tách biệt bộ gen cho chúng khả năng đó, chúng ta có thể dùng nó cho bọn Vatborn".

Cái cách anh ta nói "chúng tôi" khiến tôi ớn lạnh. Tôi đã quên mất cảm giác sống ở giữa bọn họ, tin tưởng rằng giá trị bản thân bị ràng buộc với chiến công bệnh hoạn của một tên lãnh chúa truy đuổi chín thiếu niên qua cả hệ mặt trời chỉ để đảm bảo là giết được họ.

"Chúng ở đâu?" Tôi hỏi. "Nói với tôi chúng ở đâu, và chúng ta sẽ cùng đến đó".

Anh ta có vẻ sốc trước sự hăng máu của tôi nhưng sau đó hít một hơi sâu. "Chúng không ở đây. Dust vì lí do nào đó bị tách ra khỏi số còn lại và họ giữ nó ở đây cho tới khi ai đó có thể đưa nó về cơ sở chính".

"Nói cho tôi biết ở đâu, Rex".

Chỉ tới giờ anh ta mới nhận ra chính xác là mình đã nói nhiều cỡ nào và hậu quả của nó là gì. Tiết lộ bí mật là đi ngược lại với mọi thứ anh ta được đào tạo, đi ngược lại mọi thứ được dạy trong Quyển sách Đạo đức. Giọng anh ta run rẩy đi một chút, nhưng anh ta vẫn nói với tôi. "New York", anh ta nói. "Ở một nơi có tên là Đảo Plum".

NHỮNG KẸ BỊ LÃNG QUÊN

Pittacus Lore

www.dtv-ebook.com

Chương 7

"THÀNH PHỐ ĐẸP ĐẸY", REX NHẬN XÉT, GIỌNG ĐẦY MỈA MAI khi chúng tôi nhìn thấy thị trấn trước mặt. "Hoàn toàn xứng với công sức bỏ ra".

Đã là một ngày dài với chúng tôi. Sau khi cố gắng và thất bại trong việc tìm kiếm một phương tiện còn hoạt động được trong căn cứ, chúng tôi không còn cách nào khác ngoài việc xin xỏ Dust chịu chở chúng tôi đi. Trên lưng của nó. Trong hình dạng một con lừa.

Nó đã kêu rống lên sau đó giậm chân thành thịch khi hết Rex rồi tôi leo lên lưng nó, nhưng nó vẫn đi và sau nhiều giờ lê lết chúng tôi cũng tới được đây. Xét về độ văn minh thì thị trấn mà cuối cùng chúng tôi cũng gặp này là một bước tiến so với đồng hoang tàn tại Căn cứ Dulce, nhưng chỉ hơi hơi thôi. Nó trông bụi bặm và hoang tàn, và phân nửa cửa hàng tại Phố Chính đều bị che ván kín mít. Nửa còn lại chỉ là những nơi kì dị, bán phế liệu và thuốc trông như thể chưa thay đổi đồ trưng bày trên cửa sổ tới ba mươi năm rồi.

Dù vậy, nó vẫn có đường nhựa, xe ô tô và đèn giao thông vẫn còn hoạt động.

Đó là chưa kể tới đồ ăn nóng. Khi chúng tôi tới trung tâm thị trấn tôi không thể không dừng lại bên ngoài quán Cafe của Celia và nhìn chăm chăm qua cửa sổ vào những người ngồi bên trong, trông rất vui vẻ và đang ăn những chiếc hamburger và bánh kẹp cùng trứng và thịt xông khói. Tôi có thể cảm nhận được là mình đang sắp chảy dãi. Sau khi sống nhờ bất kì

thứ đồ hộp nào mà chúng tôi nhặt nhanh được từ tủ đồ của chòi canh và những gì còn lại của căn cứ, ý nghĩ về một bữa ăn thật sự, tử tế là đủ để làm tôi chảy dãi.

Rex chuẩn bị bước vào nhà hàng nhưng tôi nắm lấy vai anh ta kéo lại. "Để sau đi".

Anh ta làm mặt khó chịu nhưng vẫn bỏ tay ra khỏi tay nắm cửa. Anh ta cũng thừa biết như tôi là chúng tôi không có chút tiền nào trả cho bữa ăn cả. Đồ ăn có thể để sau. Thứ chúng tôi cần đầu tiên là tiền mặt. Tôi vẫn đứng trên vỉa hè, tự hỏi liệu cướp ngân hàng có khả thi không thì một cặp đôi to béo trung tuổi đi ra và lướt qua tôi. Họ tiếp tục đi dọc theo con phố, và tôi nhìn thấy một thằng nhóc con với cái túi đeo lưng tả tơi màu xám va vào ông chồng - và tiện tay lấy luôn ví của ông ta.

Nó xảy ra quá nhanh khiến tôi gần như không thể tin được việc mình vừa thấy. Trong một thoáng tôi đã định chạy theo tên móc túi và lấy lại cái ví cho cặp đôi kia.

Nhưng Rex lại có một ý tưởng khác.

"Chúng ta cần tiền, phải không nào?" anh ta hỏi, mắt dõi theo tên móc túi giờ đang lớn vồn dọc con phố, trông vô cùng hững hờ. "Bám theo nó nhưng đừng lại quá gần. Chúng ta không muốn nó thấy chúng ta đâu".

Tôi không biết anh ta đang nghĩ gì nhưng tôi vẫn gật đầu và chúng tôi bám theo tên móc túi. Dù anh ta nghĩ gì thì tôi cũng hi vọng nó có hiệu quả.

Tên móc túi làm việc khá miệt mài, tôi công nhận việc đó. Từ những gì tôi thấy nó đã lấy thêm được ba cái ví và hai túi xách trong vòng một tiếng sau, nhét tất cả vào cái túi sau lưng mà không ngừng lại một giây nào. Bằng cách nào đó nó không hề đi ngược lại hay đi qua cùng một con phố hai lần.

Có lúc tôi thấy một chiếc xe cảnh sát nhưng tên trộm cũng thấy vậy nên nó tạm ngừng hành động cho tới khi khuất dạng chiếc xe. Gã này rõ ràng là một tên chuyên nghiệp.

Sau khi chiếc xe cảnh sát đi mất và nó mới lấy được cái túi xách thứ hai, Rex thúc tôi một cái. "Sẵn sàng đi". Anh ta băng qua đường, tăng tốc độ để lên trước một khu nhà phía trước con mồi của chúng tôi trước khi đi ngược lại về phía tôi.

Có một con hẻm ở phía trước, và Rex căn thời gian vô cùng chuẩn xác - anh ta đi qua tên móc túi ngay khi cả hai đang ở trước con hẻm, và với một cái đẩy nhanh anh ta đẩy thẳng nhỏ loạng choạng vào con hẻm và tạm thời ra khỏi tầm nhìn của mọi người. Hoặc đó ít nhất là những gì chúng tôi có thể làm. Tôi nhanh chóng đi theo.

Tên trộm không tốn thời gian giải thích hay hỏi chúng tôi muốn gì hay đại loại thế. Thay vào đó nó nhắm tới phía bên kia con hẻm và phóng đi khi tôi vừa vào trong con hẻm hẹp với tường gạch hai bên và một cái thùng rác trở trọi phía cuối đường. Tôi đã nhìn ra kế hoạch của thằng nhỏ - nó sẽ chạy tới cuối con hẻm, nhảy lên thùng rác để với tới rìa tường bên trên sau đó đu người sang phía bên kia, bỏ lại chúng tôi ở phía sau. Kha bực bội khi biết thế, tôi tăng tốc và Rex cũng vậy, nhưng rõ ràng là chúng tôi sẽ không thể đuổi kịp nó trước khi nó tới được chỗ cái thùng rác.

Tôi dừng lại - chúng tôi không có nhiều thời gian và tôi chỉ nghĩ được một cách khác có thể chặn đứng được tên móc túi. Tôi cố gắng trở nên tức giận, giơ tay lên và nhắm vào mặt đất phía dưới thùng rác.

"Nhanh nào!" tôi lẩm bẩm, nghiến chặt răng. Và đúng lúc tên trộm vừa nhảy lên, tôi cảm thấy một cơn rung chấn nhỏ ở mặt đất. Cái thùng rác chạy về phía chúng tôi. Nó đâm trúng thằng nhỏ và hất nó vào bức tường gần đó. Cú va chạm mạnh tới nỗi tôi có thể nghe thấy nó thở hắt ra trước khi rơi huych xuống mặt đất bên dưới.

"Cái gì thế?" Rex nói khi chúng tôi chạy tới.

"Có vẻ như nó định nhảy sang bên kia", tôi nói khi quỳ xuống cạnh thùng nhóc. Nó vẫn còn thở, thế là tốt - có một sự khác nhau lớn giữa việc giết mấy tên Mog đang tấn công bạn và giết một tên ngốc đi ăn trộm của người khác để sống. Cú va chạm chỉ làm nó ngất đi thôi. Tôi liếc nhìn sang cái thùng rác. "Đoán là nó không nhận ra là cái thùng rác này có bánh xe". Tôi lục nhanh cái túi của nó và tìm thấy toàn bộ những thứ nó đã lấy trộm được và đưa cho Rex từng thứ một. "Lấy tiền và để lại những thứ còn lại". Một phút sau chúng tôi thả cái túi lại vào lòng thùng nhóc và đi ra. Chúng tôi có được 1300\$. Cũng không quá tệ.

"Cái gì trước làm trước", tôi nói với Rex khi chúng tôi ra khỏi con hẻm. "Đồ tiếp tế, một bữa ăn tử tế và rồi chúng ta sẽ tìm hiểu xem làm thế nào để đến được Đảo Plum từ đây".

Rex gật đầu. "Đồ tiếp tế, đồ ăn, phương tiện di chuyển, được rồi".

Khá là lạ khi bất ngờ thấy chúng tôi hợp tác với nhau dễ dàng đến vậy - tôi đã gần như quên mất là chúng tôi lẽ ra phải là kẻ thù của nhau. Và trong khi tôi mừng là Rex vẫn chưa tấn công tôi hay cố gắng liên lạc với bộ chỉ huy Mog, tôi vẫn tự nhắc nhở mình là đừng có cảm thấy quá thoải mái. Thật tuyệt khi cuối cùng cũng có ai đó trò chuyện cùng nhưng tôi không thể để mình nghĩ anh ta là bạn được.

Dù vậy, cũng chẳng hại gì khi ăn cùng nhau, phải không nào?

Chúng tôi quay lại trung tâm thị trấn, nhưng trong khi đi thì tôi thoáng bị phân tâm bởi một thứ như là cái bóng chạy vụt qua chúng tôi. Tôi hơi giật mình và Rex nhìn tôi khó hiểu.

Tôi có thể chỉ là quá mệt và đói thôi. Khi tôi nhìn lại một lượt vỉa hè, tôi không thấy có ai khác cả.

Dù vậy trên đường tới nhà hàng, tôi vẫn không thể hoàn toàn rũ bỏ cảm giác sợ hãi là chúng tôi đã bị bám theo. Và ý tôi không phải là nói tới Dust, giờ vẫn lượn vòng trên đầu chúng tôi trong hình dạng một con chim ưng.

Ở bàn ăn tối, ngay cả với hương vị từ món khoai tây chiên kiểu Pháp và sữa lắc cũng không thể làm tôi rũ bỏ cảm giác bị theo dõi. Và việc đó chỉ có duy nhất một ý nghĩa. Đám Mogadorian.

NHỮNG KẺ BỊ LÃNG QUÊN

Pittacus Lore

www.dtv-ebook.com

Chương 8

HAI TIẾNG SAU, CHÚNG TÔI ĐANG NGỒI TRÊN ĐỒNG CỎ KHÔ ở phía sau một chiếc xe tải mà chúng tôi đi nhờ với những cơn gió thổi mạnh xung quanh. Chúng tôi đều đã ăn nhiều - tôi còn lấy một túi đồ ăn thừa cho Dust - và chúng tôi còn lấy thêm vài bộ quần áo, thuê một phòng trọ để tắm rửa và thay đồ. Tôi còn mua được một cái điện thoại trả trước nữa trong lúc Rex không chú ý, nhưng chú Malcolm không trả lời điện thoại và tôi không muốn để lại lời nhắn - chỉ là đề phòng có ai đó lấy được nó. Tôi hi vọng chú ấy và Sam vẫn ổn, nhưng thật không có cách nào biết chắc được. Nó vẫn chỉ là một vấn đề khác để lo lắng thôi.

Tập trung vào, tôi tự nói với bản thân. Mày đã đi xa tới thế này rồi. Cứ tiến từng bước thôi. Việc này quan trọng đấy.

Và việc tôi đang làm đúng là quan trọng thật. Tôi chắc chắn là thế. Tôi đã thấy Dust mạnh tới cỡ nào dù chỉ có một mình. Tìm thấy các con Chimæra còn lại và đưa chúng tới chỗ các Garde có lẽ sẽ chuyển hướng cuộc chiến theo chiều hướng có lợi cho bọn họ. Nó có thể dễ dàng là sự khác biệt giữa chiến thắng hay chiến bại, không chỉ cho người Loric mà còn cho cả Trái đất.

Dù vậy, nếu người dân tộc tôi tách được phần gen cho phép họ sản sinh những tên Vatborn mới một cách bất tận với khả năng thay đổi hình dạng thì cuộc chiến coi như đã kết thúc.

Cái chết của Một sẽ chẳng để làm gì cả. Việc tôi phản bội cũng sẽ chẳng để làm gì cả.

Vậy nên dù đã mệt mỏi, cô độc và có cảm giác đã hơi phát điên, tôi biết là mình phải tới Đảo Plum. Tôi phải giải thoát những con Chimæra. Nếu tôi có thể làm thế mà không chết thì đó sẽ là một phần thưởng thêm.

Dù vậy trước khi có thể làm bất kì việc gì khác, tôi phải thoát ra khỏi New Mexico đã.

Hóa ra là nói thì dễ hơn là làm. Có tàu hỏa đó. Không may là, nó chỉ dừng lại ở ba điểm - một ở đây, một ở Colorado và cuối cùng là ở Wyoming. Không nơi nào đưa chúng tôi tới gần New York cả.

Xe buýt cũng không phải là một sự lựa chọn dùng được. Trạm xe buýt gần nhất hóa ra cũng ở Colorado, ở một thị trấn tên là Alamosa, khoảng bốn đến năm mươi dặm cách xa chỗ này. Đi bộ tới đó thì chắc chết.

Rex gợi ý về việc ăn trộm một chiếc xe, nhưng bên cạnh việc tôi chẳng biết phải làm thế nào, nó là một việc quá mạo hiểm. Bạn không thể cứu thế giới được nếu như bạn đang ở trong tù vì tôi trộm xe. Tôi thoáng nghĩ tới việc thuê xe, nhưng không có thẻ tín dụng hay thẻ định danh, tôi đoán là chúng tôi sẽ chẳng đi được quá xa với kế hoạch đó.

Thế là chỉ còn có thể đi nhờ xe. Rex và tôi đều có làn da nhợt nhạt, trắng hơn cả trắng của người Mogadorian, và Rex còn có những hình xăm quân đội trên đầu, chẳng cái nào giúp chúng tôi giống với người quá giang cả. Nhưng chúng tôi đều kéo mũ trùm đầu từ mấy cái áo mới mua lên và hi vọng nó sẽ che giấu những đặc điểm ngoài hành tinh dễ nhận thấy của chúng tôi.

Tôi không chắc nó có xảy ra như dự liệu không, nhưng chúng tôi cũng có một món vũ khí bí mật: Dust đã tinh tế biến thành một chú chó lông vàng bắt mắt nhất thế giới. Đó là loại chó mà mọi người phải đi chậm lại để ngắm nhìn.

Rất nhanh chóng, nó đã có hiệu quả. Chiếc xe thứ ba đi qua chúng tôi là một chiếc xe tải đã cũ. Nó đỗ ngay phía trước chúng tôi bên lề đường. Người lái xe đứng tuổi kéo cửa sổ xe xuống có từ "chủ trang trại" viết đầy trên người, từ cái làn da sạm đi vì nắng mưa, bàn tay chai sạn tới chiếc áo phông cũ cùng cái quần bò xanh. "Mấy cậu cần đi nhờ à?" ông ta hỏi.

"Được thế thì thật tuyệt, cảm ơn bác" tôi trả lời, bước về phía ghế hành khách. "Chúng cháu đang muốn tới Alamosa".

"Dễ thôi", ông ấy trấn an tôi. "Dù ta không nghĩ là đủ chỗ cho cả ba cậu trên này đâu, nhưng các cậu có thể nhảy lên phía sau xe".

Tôi liếc nhìn xuống ghế hành khách, nơi đang để đầy đồ tạp hóa. "Phía sau nghe cũng ổn đấy", cảm ơn ông", tôi trả lời. Tôi ra hiệu cho Rex trèo lên và sau đó là Dust. Tôi nhảy lên cuối cùng, sau đó chúng tôi khởi hành.

Chúng tôi tới Alamosa khoảng một giờ sau. "Các cậu định đến chỗ nào trong thị trấn?" ông ta gọi với lại khi chúng tôi dừng chờ đèn đỏ. "Có chỗ nào cụ thể không?"

"Trạm xe buýt ạ", tôi trả lời và ông ta gật đầu. Mười phút sau ông ấy đạp phanh trước một tòa nhà bằng gạch đỏ nhỏ với một tấm biển Trạm xe buýt to đùng ở trước.

"Cảm ơn bác lần nữa", tôi nói với ông ta khi chúng tôi trèo xuống. "Cháu có thể gửi bác ít tiền xăng xe không?"

Ông ta phẩy tay. "Ta dù sao cũng định đi đường này mà", ông ta trấn an tôi. "Giờ thì mấy cậu về nhà an toàn nhé!". Tôi vẫy tay chào trong lúc ông ấy bắt đầu lái đi.

Ông ta không nhất thiết phải chở chúng tôi tới đây hay từ chối tiền chúng tôi đưa. Ông ta đã có thể nhìn cái kiểu trùm mũ sùm sụp của chúng

tôi và nghĩ chúng tôi là đám du côn. Nhưng đây không phải là Mogador. Ở đây, giúp đỡ người khác không bị coi là yếu đuối.

Người lái xe này chính là kiểu người mà Một và các Garde khác đang chiến đấu để bảo vệ. Đây là kiểu người mà chủng tộc chúng tôi muốn bắt làm nô lệ hoặc tàn sát.

Tôi không thể - tôi sẽ không - để chuyện đó xảy ra. Vậy nên tôi mua hai vé tới Thành phố Kansas.

Dust đã được nhét cẩn thận vào túi áo tôi trong hình dạng một con thằn lằn và chúng tôi bắt đầu đi.

Trong khi chiếc xe buýt của chúng tôi tăng tốc khi vào đường cao tốc, Rex nhắm mắt lại. Tôi nhìn sang anh ta và tự hỏi anh ta đang nghĩ gì. Một phần trong tôi muốn tin là thời gian ở cạnh tôi và Dust sẽ thay đổi anh ta. Rằng anh ta sẽ đấu tranh nội tâm như tôi đã từng làm, đặt nghi vấn về những giáo lý trong Quyển sách Đạo đức đã được nhồi vào đầu anh ta kể từ khi biết đi.

Tôi cũng tự hỏi nếu anh ta muốn biết tại sao không ai đi tìm anh ta. Nếu anh ta mà biết được chính xác mình chỉ là một kẻ có thể dễ dàng bị vứt bỏ thế nào đối với người Mogadorian. Tôi biết cảm giác đó như thế nào.

Dần dần tôi cũng chìm vào giấc ngủ. Khi tôi ngủ, Một lại xuất hiện trước tôi một lần nữa. Tôi biết đó không thực sự là cô ấy. Đôi khi giấc mơ chỉ là giấc mơ. Nhưng cô ấy nói chuyện với tôi bằng giọng của chính cô ấy lần đầu tiên sau rất lâu rồi. "Cậu khác anh ta", cô ấy nhắc nhở tôi. "Cậu không thể tin tưởng anh ta. Sự hận thù đã ngấm vào máu anh ta rồi. Nó sẽ luôn là vậy".

"Nó cũng ở trong máu tôi đấy thôi", tôi nói.

"Đã từng ở trong máu cậu. Cho tới khi cậu gặp tôi".

Khi tôi tỉnh dậy, tôi tự hỏi nếu cô ấy có nói đúng. Tôi thật sự không biết câu trả lời. Có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ biết.

Gần đúng một ngày sau, chúng tôi tới Thành phố Kansas. Trạm Union là một tòa nhà lớn bằng đá, dễ dàng rộng bằng cả một khu nhà về mỗi hướng, và tôi buộc phải ngược nhìn khi bước ra khỏi xe.

"Cậu nghĩ chúng ta có thể bắt được một chuyến tàu từ đây thẳng tới New York à?" Rex hỏi khi chúng tôi đang đi trên mặt sàn bằng đá hoa cương sáng bóng. Tôi cảm thấy thật lạ khi lại ở giữa một đám đông sau vài tuần cô độc trước đó. Chỗ này chật cứng với từng đoàn người đến hoặc đi, bao gồm cả khá nhiều sinh viên. Sự bận rộn này khiến tôi hơi lo lắng, nhưng tôi biết đó là một điều tốt. Chúng tôi có thể dễ dàng hòa vào dòng người.

"Tôi không biết", tôi thừa nhận. Có một hàng máy bán vé tự động bên cạnh quầy mua vé bình thường, và tôi bước tới một trong số đó. Khi tôi bấm New York là điểm đến, tôi có được một sự ngạc nhiên không mấy dễ chịu.

"Không, chả có gì có thể đi thẳng tới đó từ đây", tôi cuối cùng cũng nói, nhìn chăm chăm vào màn hình như thể làm thế sẽ khiến nó thay đổi tuyến đường vậy. "Chúng ta có thể từ đây tới Chicago và từ Chicago tới New York". Tôi đọc lại chỗ thông tin. "Nó sẽ mất ba mươi ba tiếng tất cả", tôi nói, "và tiêu tốn của chúng ta ba trăm đô cho mỗi vé". Thế là nhiều hơn số tiền mà tôi muốn dùng - nó sẽ khiến chúng tôi gần như về lại tình trạng trắng tay - và tôi cũng không muốn mất nhiều thời gian đến vậy, nhưng tôi thấy mình cũng chả có nhiều lựa chọn về việc đó.

Cái cách mà Rex thờ dãi, tôi khá chắc là anh ta cũng đồng ý với tôi. "Được thôi", anh ta cuối cùng cũng nói. "Cứ làm đi".

Khi tôi chuẩn bị nhấn nút MUA VÉ tôi thấy một sự phản chiếu kì lạ trong màn hình. Ai đó đang đi ngang qua và liếc nhìn về phía tôi - tôi biết thế vì tôi thấy thoáng qua làn da nhợt nhạt và một dải đen - kính chống nắng. Phần còn lại của hình ảnh phản chiếu cũng toàn màu đen - áo khoác đen, mũ đen. Gần giống hệt của một tên Mog trinh sát. Sự hoảng loạn thoáng chốc chạy dọc cơ thể tôi và tôi quay phắt đầu lại nhìn nhưng không thể thấy hình dáng đó ở bất cứ đâu trong đám đông.

Tôi nảy ra một ý tưởng. Tôi thay đổi lộ trình tới St.Louis - nó chỉ tốn ba mươi đô mỗi vé thay vì ba trăm đô - và mua hai vé. Tôi lấy vé nhưng bỏ lại hóa đơn và quay người đi nhanh. "Đi nào.

Rex đi theo tôi mà không nói thêm tiếng nào khi chúng tôi đi xuống khu vực tàu của chúng tôi. Tôi tiếp tục đi tới cuối khu vực sau đó nhanh chóng đi qua cánh cửa ghi LỐI THOÁT - CHỈ DÀNH CHO NGƯỜI CÓ THẨM QUYỀN.

"Chúng ta đang làm gì thế?" anh ta hỏi khi chúng tôi đi ra ngoài. Đúng như tôi đã hi vọng, chúng tôi đã ở khu đường ray. Có tàu ở khắp mọi nơi và vài người đang chất hành lí lên tàu, tiếp nhiên liệu hay chỉ đi vòng vòng kiểm tra mọi thứ. Chẳng có ai chú ý tới chúng tôi, và tôi cũng chẳng nhìn về phía họ quá lâu. Kế hoạch tốt nhất mà tôi có là di chuyển nhanh và hành động như thể tôi biết mình đang làm gì.

Có lẽ tôi còn có thể tự thuyết phục mình làm đúng như vậy.

Nhưng vẫn còn đó Rex. "Chúng ta không lên tàu, đúng không nào?" anh ta hỏi, với một tay tóm lấy tay tôi và buộc tôi dừng lại. "Sao thế?"

Rồi, đã đến lúc nói thật. Tôi thẳng vai lên. "Tôi nghĩ là mình thấy một tên trinh sát", tôi nói với anh ta, theo dõi mọi cử chỉ của anh ta. Sau đó tôi chờ đợi. Và căng cứng người, tập trung sức mạnh. Nếu anh ta cố bắt lấy tôi,

tôi nghĩ mình có thể dùng Biệt năng đánh ngã anh ta đủ lâu để làm anh ta mất dấu tôi ở chỗ này. Và tôi vẫn còn có Dust trong túi áo mình.

Sau vài giây mà có cảm tưởng như vô tận, anh ta gật đầu. "Vậy giờ thì sao?"

"Giờ chúng ta lên lên một tàu". Tôi ra dấu về phía tàu vận chuyển phía bên kia sân.

Thật ngạc nhiên, Rex bật cười. "Vậy cũng được!". Và rồi anh ta đi bộ nhanh về phía đó. Tôi đoán thế cũng có lý khi anh ta nghĩ về một thứ tổn sức - và nguy hiểm - như là nhảy tàu. Ivan có lẽ cũng sẽ thích ý tưởng này.

"Làm sao chúng ta biết nên đi tàu nào?" Rex hỏi với lại khi phải dừng lại nhường đường cho một đoàn xe. "Chúng được gắn nhãn hay gì à?"

Tôi liếc về phía những chiếc xe, hi vọng là chúng có nhãn địa điểm hay dấu hiện về điểm đến lớn như của xe buýt, nhưng chúng chỉ có mỗi số cùng với mẫu mã và nhà sản xuất. "Tôi không biết", tôi thừa nhận. "Tôi sẽ ứng biến". Rex khịt mũi khó chịu. Nhưng rồi tôi phát hiện ra một người đi đi lại lại trong bộ đồng phục đường sắt, tay cầm một cái bảng. "Tôi cá là ông ta biết".

"Thì sao?" Rex giễu cợt khi cả hai chúng tôi đều lên vào giữa hai chiếc xe để ông ta không thấy chúng tôi. "Cậu định đi hỏi hần à?"

Ông ta giờ đã đi qua chúng tôi - và tôi nhìn theo và thấy ông ta hướng tới một cái lán nhỏ giữa sân và đi vào trong. Nhưng trước đó ông ta treo cái bảng trên một cái móc ở ngoài. "Có lẽ là không phải tôi", tôi trả lời với một nụ cười. "Dust?"

Tôi lấy nó ra khỏi túi và giữ nó trong lòng bàn tay. Nó đập đuôi như thể nói với tôi là đã sẵn sàng hành động. Chúng tôi đã phát triển một mối

quan hệ tới mức đôi khi nó biết tôi muốn gì trước khi chính tôi biết điều mình muốn.

"Bọn tôi muốn cái bảng đó". Nhanh như chớp, nó đã lại là một chú chim ưng phóng thẳng qua khoảng sân. Nó sà xuống, kẹp cái bảng giữa những cái móng vuốt của mình và lại bay lên trời. Một vài người thấy nó chỉ biết há hốc mồm và nhìn theo nhưng nhanh chóng mất dạng nó dưới ánh mặt trời - đó là tại sao không ai chú ý khi nó hạ xuống vai tôi một phút sau. Nó biến lại thành một con thằn lằn khi hạ xuống và thả cái bảng xuống dưới chân chúng tôi. "Giỏi lắm", tôi nói.

Tôi dò theo danh sách. "Đây", tôi nói sau một lúc, dí ngón tay vào một dòng. "Có một tàu hướng tới Philly vài phút nữa. Đường ray số mười hai". Các đường ray đều có đánh số, và số mười hai cách chúng tôi chỉ vài hàng. "Đi thôi".

Rex gật đầu và chúng tôi bước đi, nhưng sau đó anh ta dừng lại, cúi xuống - và ngửa lên với một mẫu loại màu đen. "Để mở cửa", anh ta giải thích. "Các cửa trượt thường sẽ không mở được từ bên trong". Cái đó đúng. Dĩ nhiên, nó cũng có nghĩa giờ anh ta đã có một thứ có thể dùng làm vũ khí.

Dù vậy anh ta cũng không thử làm gì cả. Chúng tôi tới ray mười hai đúng lúc con tàu bắt đầu lăn bánh. Tôi nhanh chóng phát hiện ra một toa chở súc vật và bắt đầu di chuyển về phía đó, nhưng Rex đã leo lên được đó trước khi tôi đến được chỗ toa tàu: anh ta đi nhanh về phía tàu, nắm lấy tay thang gắn bên cạnh toa và mở tung cửa. Sau đó anh ta trèo vào trong, cúi xuống chèn đỉnh sắt vào dưới cửa để giữ nó không đóng lại.

Nó khiến tôi hơi lo lắng khi thấy anh ta đã hồi phục thần kì như thế nào. Khi chúng tôi rời căn cứ, anh ta hầu như không thể cử động được cánh tay và giờ thì anh ta vung nó như là một vận động viên điền kinh vậy. Như

thể nó không là gì cả. Tôi theo bản năng vồ vào túi, đảm bảo là Dust vẫn ở đó.

"Nhanh lên!" Rex gọi. "Đi nào!"

Tôi tăng tốc. Không may là đoàn tàu cũng vậy. Tôi cố bám được một tay vào cầu thang nhưng tôi không thể nhảy lên mà không đứng lại trước. Chân tôi giờ đang bị kéo lê dưới mặt đường, đoàn tàu đã đi nhanh hơn tốc độ mà tôi có thể theo kịp và tôi buộc phải co chân lên và bám chặt vào tay thang. Nếu giờ tôi ngã xuống tôi có thể bị kéo vào các bánh xe. Tay tôi đã bắt đầu trượt dần ra, chân bắt đầu chùng xuống và mặt đất thì chạy như bay phía dưới chân tôi. Nếu tôi không làm gì đó thật nhanh, tôi sẽ chẳng đi đâu xa hơn được. Tôi sẽ chẳng còn lại gì ngoài một đám bầy nhầy trải dài vài dặm trên đường ray tới Missouri.

Rex đã giải quyết vấn đề đó. Anh ta vói tay xuống và nắm lấy ngực tôi, sau đó ngã vào trong và kéo tôi vào theo. Chúng tôi đều ngã xuống sàn gỗ mục nát với một tiếng thụp và nằm đó một lúc, nhăn nhó.

Sau đó anh ta bật cười.

"Woo!", anh ta hét lên, vẫn nằm đó, nụ cười lớn nhất mà tôi thấy trên mặt anh ta. "Chúng ta vừa mới nhảy lên một đoàn tàu đang chạy!"

Tôi cũng mỉm cười. Rex vừa mới cứu mạng tôi. Giờ chúng tôi đã hòa. Có lẽ vẫn còn hi vọng cho anh ta.

Chúng tôi phải trốn đi một lần ở Columbus, Ohio khi đoàn tàu dừng lại và cảnh sát đường sắt kiểm tra các toa tàu tìm những kẻ đi lậu như chúng tôi, nhưng khá dễ nghe thấy họ đi tới. Chúng tôi chỉ cần nhảy ra khỏi tàu ngay khi nó dừng lại, lấy cây gậy sắt cùng chúng tôi và nhảy vào lại khi họ đã đi.

Nó sẽ là một trải nghiệm khá vui nếu như tôi không quá bận tâm với những gì sẽ xảy ra một khi chúng tôi tới New York. Tôi vẫn không biết làm thế nào để chúng tôi tới Đảo Plum chứ đừng nói gì tới việc lên vào trong, qua mặt bất kì hệ thống bảo vệ nào của lũ Mog và giải thoát đám Chimæra.

Quá nhiều thứ để làm, nhưng giờ tôi đã ít nghi ngờ bản thân hơn. Khi nhìn lại và nghĩ về những gì tôi đã làm được kể từ khi tôi rời khỏi Ashwood, tôi thấy thật đáng kinh ngạc. Tôi có thể thực sự làm được việc này.

Dù vậy, tôi vẫn chưa thể liên lạc được với chú Malcolm, và việc đó khiến tôi lo lắng. Tại sao chú ấy không trả lời điện thoại của tôi? Trừ khi chú ấy không tìm đến được với các Garde.

Tôi không thể để bản thân nghĩ về việc đó có nghĩa là gì.

Rex và tôi hầu như im lặng trên suốt chuyến đi, nhưng đâu đó khoảng sau nửa quãng đường đi, trong lúc tôi nhìn ngắm cảnh đồng quê chạy vụt qua trước mắt, tôi tự cảm thấy bất ngờ bởi giọng nói của chính mình.

"Tại sao lại phải phá hủy tất cả mọi thứ? Để làm gì cơ chứ?"

Rex chẳng do dự gì trước khi bật ra một trong những đạo lý quan trọng nhất trong Quyển sách Đạo đức. "Chinh phạt, tiêu thụ, thiêu hủy". Anh ta nhún vai. "Đó là việc mà chúng ta làm".

Đó là câu mà tôi đã nghe quá nhiều lần khiến tôi đã thuộc lòng nó cho tới cuối đời. Đó là mục đích tổng quát nhất của đám Mog - du hành tới một thế giới mới, chinh phạt nó hoàn toàn, rút cạn mọi tài nguyên xong bỏ lại cái xác cạn kiệt của nó và đi tiếp tới mục tiêu khác. Nó từng khá là hợp lí với tôi.

"Nhưng tại sao?" Tôi hỏi. "Anh chưa bao giờ nghi ngờ nó à?"

"Bởi vì đó là cách vận hành của vũ trụ. Đó là tiến trình phải xảy ra. Đám Piken ăn đám Kraul. Nó chẳng có cảm giác tội lỗi gì về việc đó. Nó chỉ đơn giản là cứ làm thế".

"Bởi vì nó phải làm thế", tôi phản bác. "Sống còn là một chuyện. Đây là một chuyện hoàn toàn khác".

Rex cau mày. "Nhìn những gì xảy ra với Lorien kia. Chúng có bao nhiêu sức mạnh. Chỉ các Biệt năng của chúng cũng lẽ ra đã có thể đánh bật chúng ta một cách dễ dàng. Nhưng chúng đã trở nên mềm yếu. Ngay cả với từng ấy sức mạnh, chúng vẫn thật yếu đuối. Hành tinh của chúng đã trở nên trì trệ. Điều đó thật ghê tởm".

"Họ đã hạnh phúc. Có gì ghê tởm về việc đó?"

Anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi với một sự tức giận kinh khủng tới nỗi tôi gần như là cảm nhận được nó. "Tao đã gần như quên mất mày là ai", anh ta nói lạnh lùng. Đó là giọng của con người cũ của Rex. "Tao đã quên mất mày là cái gì. Những gì mày đã làm. Tao sẽ không quên nữa đâu".

Vậy là tôi đã biết, bất cứ thứ gì đã xảy ra với Rex trên chuyến đi này chỉ là tạm thời. Anh ta sẽ không thay đổi. Nó đã ăn vào máu anh ta rồi. Và khi chúng tôi tới Đảo Plum, anh ta sẽ chẳng còn cần tôi nữa. Anh ta sẽ trở lại nơi có những người như anh ta; anh ta sẽ chẳng có lí do gì mà không giết tôi.

Tôi quay đi. Tôi lại đơn độc. Tôi còn chả biết Dust ở đâu - nó đã biến thành một con chuột và đi thám hiểm con tàu từ vài giờ trước rồi.

Mười tiếng sau khi Rex kéo tôi lên tàu, chúng tôi tới được Philly trong im lặng. Chúng tôi không ai nói thêm từ nào sau cuộc tranh cãi của chúng tôi.

Dust xuất hiện lại phái sau một thùng gỗ và chạy vào túi tôi khi Rex nhảy xuống đất. Tôi chuẩn bị nhảy xuống theo anh ta thì thấy anh ta bỏ lại cái đinh ray xe lửa ở lại. Tôi đoán là anh ta nghĩ tôi yếu tới nỗi không cần phải dùng tới nó. Tôi nhét nó vào túi áo và nhảy xuống, đi vào màn đêm lạnh lẽo ở Philadelphia.

Chúng tôi vẫn không nói gì nhiều với nhau khi đón xe buýt tới Manhattan. Sau đó, theo lý thuyết thì chỉ còn một quãng ngắn là tới Đảo Plum.

Sau đó ... tôi không biết nữa. Tôi đã cân nhắc các lựa chọn của mình. Tôi tự hỏi nếu Rex cũng làm vậy. Khi chúng tôi mua vé xe, tôi nghĩ về việc bỏ anh ta lại. Cắt đuôi anh ta trong đám đông và cố gắng đến Đảo Plum một mình. Tôi gần như đã làm thế, và tôi sẽ làm thế nếu như tôi nghĩ nó sẽ có ích cho tôi. Nhưng nó sẽ chỉ vô ích thôi. Anh ta biết tôi đang đi đâu và tôi muốn gì. Thêm nữa, tôi có cảm giác mình sẽ cần sự trợ giúp của anh ta để vào trong.

Nhưng mà, cũng có thể anh ta đã báo cho đám Mogadorian là anh ta đang về với một chiến lợi phẩm - là tôi - trong tay.

"Điểm dừng cuối cùng trước khi chúng ta tới Đường hầm Lincoln", tài xế xe buýt thông báo, cho xe vào khu dừng đỗ. "Tạm nghỉ hai mươi phút. Tôi khuyến nghị mọi người ra duỗi chân duỗi tay và đi vệ sinh. Giao thông trong đường hầm có thể sẽ khá điên loạn đấy".

Tôi ra dấu là mình sẽ đi vệ sinh và Rex cùng tôi cũng như phần lớn những người khác đều xuống xe. Chuyển đi tới giờ vẫn yên bình, và tôi thì thích như thế. Chúng tôi có thể tới được Manhattan trong khoảng một giờ nữa, có thể ít hơn.

"Tôi sẽ đi lấy chút đồ ăn", Rex mệt mỏi nói với tôi khi chúng tôi đi qua bãi đỗ xe. Tôi chỉ gật đầu. Anh ta gật đầu lại và hướng về phía dãy máy

bán hàng tự động.

Trong nhà vệ sinh, tôi chọn một phòng rồi khóa cửa lại, cố gắng liên lạc với chú Malcolm một lần nữa, thầm cầu nguyện là lần này chú ấy sẽ trả lời.

Kết quả vẫn như cũ.

Ngay khi tôi cho phép bản thân suy nghĩ về viễn cảnh tồi tệ nhất, tâm trí tôi cảm thấy như là một cuộn len nhanh chóng bị tháo ra. Tôi không thể dừng lại các câu hỏi nếu-thì: Nếu họ bị bắt gặp bỏ chạy khỏi Dulce thì sao? Hoặc tệ hơn, nếu như vụ nổ đã giết họ cùng với đám Mog ở đó thì sao? Nếu tôi đã lỡ tay giết mất người bạn duy nhất của mình cùng con trai chú ấy, người mà chúng tôi lặn lội tới đó để cứu?

Nếu như chú ấy không tìm được các Garde thì sao? Chú ấy là người duy nhất có thể dẫn tôi tới với họ. Nếu chú ấy không ở với các Garde, tôi sẽ chẳng có hi vọng gì về việc tự mình tìm thấy họ. Không bao giờ.

Không. Tôi tự nói với chính mình. Chú Malcolm rất thông minh và cẩn trọng nữa. Có lẽ chú ấy chỉ đang cẩn thận với việc liên lạc của mình như thế nào thôi. Nếu chú ấy đang ở cùng các Garde, chú ấy sẽ không muốn bị dò ra vị trí thông qua điện thoại di động. Dù sao thì, cũng chẳng phải là chú ấy mong chờ nghe được tin từ tôi. Có lẽ chú ấy nghĩ tôi đã chết rồi.

Nó vô cùng có lý. Chỉ là nó chẳng thể giúp tôi cảm thấy khá hơn chút nào.

Tôi ra khỏi đó vài phút sau khi việc đó xảy ra: Tôi thấy mình bị chặn đường bởi hai người đàn ông. Chúng mặc y hệt nhau với cái khoác đen, mũ đen và kính râm màu đen. Chúng đều trông nhợt nhạt phía sau bộ cánh đó - hơi quá nhợt nhạt thì đúng hơn. Ngay khi tôi nhìn chúng, cả hai tên đều mỉm cười với tôi, để lộ ra hàm răng nhọn và nhỏ như cá mập của chúng.

Tôi quay người lại ngay tắp lự và cố gắng vào lại phòng vệ sinh vừa rồi. Có lẽ sẽ có một cái cửa sổ và tôi có thể trốn thoát qua đường đấy hoặc gì đó.

Tôi chẳng bao giờ đi xe được đến vậy. Chúng đã tóm được ngay cánh tay tôi. Rex thì chẳng thấy ở đâu cả.

Lũ Mogadorian đã tìm thấy tôi.

NHỮNG KẺ BỊ LÃNG QUÊN

Pittacus Lore

www.dtv-ebook.com

Chương 9

"CŨNG PHẢI MẤT MỘT THỜI GIAN MỚI BẮT KỊP MÀY ĐÓ, ADAMUS", tên bên phải nói. "Mày suýt chút nữa là qua mắt được chúng tao đó".

"Suýt thôi", tên bên trái hòa theo. Hắn cho tay ra khỏi túi. Chẳng có gì bất ngờ khi hắn đang cầm dao trong một tay và tay kia thì lăm lăm súng. Vũ khí tiêu chuẩn của đám Mog trinh sát.

May cho tôi, thứ tôi mang theo chẳng theo tiêu chuẩn nào. Và sau cảm giác sốc ban đầu, cảm thấy cam chịu hơn là sợ hãi. Tôi đã luôn dè chừng lũ Mog suốt thời gian qua, và theo một cách nào đó việc này cho tôi một cảm giác nhẹ nhõm khi chúng cuối cùng cũng ở đây. Dù vậy, vẫn có một thứ tôi cần phải biết. "Làm sao bọn mày tìm được tao?"

Chúng chỉ bật cười trước câu đó. Không như tôi hay Rex hay những Trueborn khác, phần lớn lính trinh sát là Vatborn và có hàm răng nhọn hình tam giác như một thứ nhận dạng. Nụ cười của chúng thực sự trông giống như một con cá mập.

Chúng không cần trả lời tôi. Tôi đã vốn biết rồi: đó là Rex. Hắn là như thế. Khi tôi ở trong phòng vệ sinh cố gắng gọi chú Malcolm, anh ta đã gọi tiếp viện. Anh ta đã phản bội tôi. Và tôi ghét anh ta vì việc đó.

Tôi không sợ hãi. Tôi không buồn. Tôi chần chẫn là chẳng cảm thấy nhẹ nhõm nữa. Tôi chỉ thấy tức giận thôi.

Nụ cười của đám Vatborn ngừng lại khi mặt đất phía dưới chúng gợn sóng như mặt nước hắt văng chúng.

Tên bên trái tuột tay khỏi khẩu súng và tôi nhào đến lấy nó, giơ nó lên và bắn thẳng vào người hắn ở cự li gần. Bốp. Tôi đã nhằm bắn tên thứ hai khi tên đầu tiên vừa tan thành tro. Nếu Rex nghĩ là tôi không xứng làm đối thủ của anh ta chỉ vì tôi không to bằng anh ta hay bởi vì tôi không tin vào vào mấy cái luật lệ nhảm nhí của Setrákus Ra là phương châm sống thì anh ta sẽ cần phải nghĩ lại đấy.

Tôi cần phải ra khỏi đây. Có quá nhiều người ở nơi nhỏ bé này, và nếu có một trận chiến lớn nổ ra thì sẽ chẳng thể biết được bao nhiêu người vô tội có thể bị thương.

Trước khi có ai đó có thể cản tôi lại, tôi phóng thẳng ra lối cửa sau và không hề dừng lại. Hàng trăm cái đầu quay lại nhìn tôi nhưng tôi không quan tâm.

Ở bên ngoài, tôi thấy mình đang ở bãi đỗ xe trống trải ngoại trừ vài chiếc xe tải mườì sáu bánh. Tôi điên loạn tìm chỗ nấp khi tôi nghe thấy một tiếng động lớn không thể nhầm lẫn của một khẩu pháo cầm tay Mog đang nạp năng lượng ở phía sau tôi. Tôi nhảy sang một bên, ngã mạnh xuống đất, trong khi phát đạn xèo qua tôi. Một mảng mặt đường biến mất và bốc khói đúng chỗ tôi vừa đứng.

Từ chỗ ngã nhìn lên, tôi thấy một nhóm bốn tên chiến binh Mog đi về phía tôi, súng trường và pháo cầm tay nhằm thẳng về chỗ tôi.

Quá tệ cho chúng. Chúng đã làm tôi phát điên lên rồi.

Tôi cảm thấy cơ mặt mình căng cứng vì giận dữ, cơ thể run lên khi tôi tạo một cơn địa chấn. Hai tên Mog gần tôi nhất văng lên như hai con ky bowling. Trong sự hỗn loạn, tôi nhảy ra sau một chiếc xe tải, cố câu giờ trong khi những kẻ truy đuổi tôi còn lại tản ra tìm tôi.

Khi tôi không nghe thấy gì cả trong khoảng một hay hai phút gì đó, tôi ló đầu ra nhìn thật nhanh và thấy một tên lính đang đi về phía tôi. Hắn chỉ có một mình - quá dễ ăn. Hắn đã gục trước khi hắn biết là tôi đã đập hắn một cú bằng khẩu súng lấy được của mình.

Năm tên đã gục, chỉ còn lại một - không tính Rex.

Dĩ nhiên, đó là coi như không còn tên nào nữa mà tôi chưa biết tới.

Tôi nghĩ mình chẳng may mắn tới mức đó. Tôi nghe thấy nhiều tiếng bước chân hơn đang chạy tới - và nó ngày càng to hơn. Chúng tiến đến rất nhanh.

Tôi cho là quá viễn vông khi nghĩ Bộ Tư lệnh tối cao chỉ cử đi hai tên trinh sát cùng bốn tên lính để khử tôi. Nhưng khi ló đầu ra nhìn một lần nữa và thấy vài tá Mog đang tràn vào khu đỗ xe từ mọi hướng, tay lăm lăm súng và pháo cầm tay, tôi phải nói là có vẻ thế này đúng là đem dao mổ trâu giết gà. Tôi đoán là mình nên cảm thấy hãnh diện, không chỉ vì chúng nghĩ tôi xứng đáng để dính vào đồng rắc rối này mà còn bởi vì bất kể ai cử chúng tới đây cũng đã coi tôi là một đối thủ đáng gờm.

Cúi thấp người xuống, tôi nhìn qua gầm xe tải và thấy một tên Mog đang tới chỗ tôi, vừa đi vừa bắn vào thân xe để ngăn tôi bỏ chạy khi hắn tiến tới. Quá đen cho hắn là hắn không nhìn xuống dưới. Tôi bắn vào chân hắn và khi hắn gục xuống thì bồi thêm phát nữa vào đầu, xử gọn hắn. Sau đó tôi đứng dậy và nhìn xung quanh. "Dust!" tôi gào lên. Nó đang ở chỗ quái nào chứ?

Nhân thể thì Rex cũng đâu rồi? Cũng không hẳn là tôi muốn biết điều đó.

Thêm nhiều tên lính nữa xuất hiện, và bụng tôi quặn lên. Chúng tản ra ở phía trước tôi nên tôi không thể hạ được toàn bộ cũng lúc được. Tôi lại

cúi xuống sau xe tải, nhưng tôi biết là tôi sẽ không thể trụ được như thế này được lâu nữa đâu.

Tất cả những gì tôi đã làm chỉ để chết thế này thôi sao?

Tôi chưa bao giờ căm thù dân tộc mình nhiều như lúc này. Phần lớn thì tôi thù Rex. Không phải bởi vì anh ta phản bội tôi. Không. Tôi thù anh ta vì trước khi phản bội tôi, anh ta khiến tôi tin tưởng anh ta.

Ít nhất thì sự tức giận của tôi cũng có ích cho thứ khác. Tôi tập trung vào nó và giậm một chân xuống đất. Nó tạo ra một cơn rung chấn lớn nhất từ trước đến nay. Tôi có thể cảm nhận nó thoát ra từ lồng ngực tôi như một cơn sóng lớn trên đại dương.

Vài tên lính bay lên. Những tên khác loạng choạng nhưng vẫn đứng được. Một hai tên thì rơi mất vũ khí.

Tôi nghiêng chặt răng. Dùng Biệt năng đang khiến tôi kiệt sức và tôi không biết mình có thể làm thế này bao lâu nữa. Nhưng tôi vẫn phải làm thế. Tôi giậm chân phát nữa.

Hạ thêm được vài tên nữa, nhưng giờ số còn lại bắt đầu bắn về phía tôi.

Tôi đang cố nghĩ xem nên làm gì tiếp theo thì nghe thấy một tiếng gầm dữ tợn. Nhìn qua cái xe tôi đang dùng làm lá chắn này tôi thấy một hình dạng lớn màu nâu vàng nhảy ra từ hàng cây và nhào lên vai một tên lính, kéo giật hẳn xuống đất. Dust gầm lên một tiếng nữa và lại nhào tới, bộ móng vuốt to lớn của nó siết chặt lại như một cái bẫy trên cổ con mồi của nó. Tiếng hét của tên lính bị cắt ngang giữa chừng, cơ thể hẳn co giật khi nó tan thành tro.

Nhưng con sư tử đã lại di chuyển rồi. Nó tả xung hữu đột giữa đám lính một cách dễ dàng, những phát đạn của chúng hầu như chẳng làm nó

chậm lại đi tí nào. Dust cào và cắn, không dừng lại xem xét từng con mồi vừa bị hạ thế nào trước khi lại nhào tới một tên khác.

Những tên Mog còn lại trở nên bối rối - chúng không hề lên kế hoạch cho việc này, và giờ chúng chẳng biết nên bắn tôi hay Dust hay là đã đến lúc chúng phải tháo chạy nữa.

Tôi tận dụng lợi thế hỗn loạn này. Hai tên lính đang gần như quay lưng vào tôi, và tôi bắn cả hai tên trước khi chúng kịp nhớ lại tôi cũng là một mối đe dọa đối với chúng. Dust vừa hạ thêm một tên khác, và một vài tên đã chạy lại nấp trong khu nhà chính - đánh sập gì đó là một mảnh mà tôi khá giỏi khi còn bên cạnh chú Malcolm, nên dù nó khiến đầu tôi đau nhói tôi làm sập trần nhà xuống đám lính kia, đè bẹp chúng thật dễ dàng. Thế là chỉ còn lại hai tên, và chúng thì đều đang bỏ chạy khỏi tôi và Dust, vừa chạy về phía hàng cây nơi hẳn chúng đổ tầu hạ cánh vừa bắn để cầm chân Dust.

Nếu chúng đến được đó thì tôi chết chắc.

Tôi sử dụng Biệt năng của mình theo cái cách mà tôi chưa bao giờ thử dùng trong quá khứ, và mỗi lần tạo một cơn rung chấn thì tôi lại càng kiệt sức hơn. Tầm nhìn của tôi bắt đầu mờ dần ở xung quanh, nhưng tôi biết mình không có lựa chọn nào cả ngoại trừ việc phải cố chống chọi với nó. Tôi tập trung lại và nhắm tới một cái cây to, giống hệt như lúc tôi làm với cái chòi canh ở Căn cứ Dulce. Cái cây lật nghiêng với một tiếng động lớn, đè bẹp một tên lính. Tên lính cuối cùng quay ngoặt đầu chạy nhưng Dust như một tia chớp đã phóng tới với toàn bộ những răng và móng vuốt của mình. Vài giây sau nó chạy nước kiệu lại chỗ tôi, mồm bám đầy tro. Nó trông chẳng thấy khó chịu gì về việc đó cả. Giống hệt tôi.

"Cám ơn nhé", tôi lẩm bẩm yếu ớt khi nó lại gần. Sau đó mọi thứ trở nên tối đen.

Khi tôi tỉnh dậy, tôi đang ở ghế hành khách của một chiếc ô tô đang phóng vun vút trên đường cao tốc. Đầu tôi vẫn đau như búa bổ và vẫn nhìn thấy mọi thứ vô cùng mờ ảo. Hình bóng Thành phố New York chỉ còn là những ánh đèn lờ mờ phía xa. Tôi chẳng biết tôi đang ở đâu hay đang đi đâu nữa. Những sự kiện trong vài giờ qua trở lại vô cùng hỗn loạn như hàng triệu quả bóng bàn bật nảy về phía tôi. Mọi thứ rối tung lên và khó hiểu.

Rên lên nho nhỏ, tôi quay sang ghế lái. Sau bánh lái là Rex. Ngay cả trong tình trạng yếu ớt này, tôi vẫn mò mẫm tìm tay nắm cửa. Mình sẽ nhảy ra khỏi đây, tôi nghĩ. Mình thà chết ngay lập tức từ cú nhảy còn hơn dành thêm một giây nào nữa cho hẳn nghĩ mình tin hẳn.

"Này!", anh ta nói khi thấy tôi quờ quạng tìm cách thoát thân. Trước khi tôi có thể mở cửa, anh ta vớ tay lên bảng điều khiển và khóa mọi cánh cửa lại. Tôi bị mắc kẹt rồi.

"Bình tĩnh nào", anh ta nói. "Tôi không biết cậu đã làm gì tại khu đỗ xe đó, nhưng nó đã khiến cậu bất tỉnh".

Tôi không muốn nghe nữa. "Anh đã ở quái chỗ quái nào thế?" Tôi hỏi. "Cái quái gì đã xảy ra ở đó thế?"

Rex vẫn hầu như không rời mắt khỏi con đường. "Giống hệt việc đã xảy ra với cậu", anh ta bình tĩnh nói, như thể tôi vừa mới hỏi anh ta về dự báo thời tiết ngày mai vậy. "Đám Mog kia cũng tới chỗ tôi. Chúng hẳn đã nghĩ giờ tôi ở phe cậu. Tôi hạ chúng, nhưng đến lúc tôi đến được chỗ cậu thì các cậu đã xong việc rồi". Anh ta chỉ vào một thứ trên bảng điều khiển mà giờ tôi mới nhận ra đó là Dust trong hình dáng thằn lằn của nó. "Khi tôi tìm thấy cậu, cậu đã ngắt xiut trên nền đường và Dust thì ngồi đó, ngay trên lưng cậu, canh chừng cho cậu như nó là mẹ cậu hay gì gì đó. Nó còn gần như không cho tôi lại gần cậu. Dù sao thì, chuyện đó cũng qua rồi. Chúng ta đã thoát. Cậu nghĩ cái xe này từ đâu mà có? Tôi lấy trộm nó đấy".

Nếu anh ta nghĩ tôi tin bất cứ phần nào trong câu chuyện đó, hẳn anh ta là một tên ngốc. Tôi muốn nói với anh ta như vậy, nhưng đầu óc tôi vẫn quay cuồng như này tôi chỉ có thể thốt ra một câu. "Tôi ghét anh, Rex", tôi nói khi mọi thứ bắt đầu lại tối sầm đi.

NHỮNG KẺ BỊ LÃNG QUÊN

Pittacus Lore

www.dtv-ebook.com

Chương 10

TÔI ĐẾN MỘT KHU ĐỖ XE KHÁC, CUỐI CÙNG cũng cảm thấy lại là chính mình. Ít nhiều là vậy.

Dựa vào ánh sáng chiếu vào xe, tôi đoán giờ hẳn là buổi sáng. Rex đã hạ cửa sổ xuống và không khí có mùi như cửa biển.

"Cuối cùng cũng dậy", anh ta nói khi thấy tôi cựa quậy. "Tôi đã bắt đầu nghĩ là cậu tạch hẳn rồi đấy".

Tôi ngồi dậy. Tôi nhìn anh ta. Tôi không thể tin được là mình cảm thấy ngu ngốc đến như nào. Tôi đã biết chính xác anh ta định làm gì từ đầu và tôi vẫn để mặc anh ta làm thế.

"Anh đã phản bội tôi", tôi nói.

Anh ta chỉ cười. "Tôi biết cậu sẽ nói thế. Khá là buồn cười, đúng không nào? Cậu là kẻ phản bội với cả giống loài của cậu, và giờ thì cậu lại nổi điên lên với tôi?"

Tôi sẵn sàng đánh anh ta với tất cả những gì tôi có, nhưng chỉ nghĩ đến nó thôi cũng khiến tôi cảm thấy như sắp ngất lộn nữa.

"Anh thật sự nghĩ tôi sẽ tin là anh không phải là kẻ gọi đám lính Mogadorian kia á? Anh biến mất một cách bí ẩn ngay khi chúng xuất hiện và chỉ ló mặt ra sau khi tôi hạ hết bọn chúng?"

"Tôi nói với cậu rồi", anh ta nói. "Chúng cũng tấn công tôi".

"Ừ. Chắc rồi". Tôi biết thừa anh ta chém gió nhưng tôi chẳng biết phải làm gì về chuyện đó cả. Điều mà tôi không hiểu là tại sao anh ta lại đùa giỡn với tôi thế này? Nếu anh ta muốn giết tôi, giờ anh ta đã làm được thế rồi. Anh ta đã có thể gọi thêm vài đám Mog nữa tới mà.

Thay vào đó, tôi vẫn còn sống, vẫn chưa bị bắt, ngồi bình an trên ghế hành khách của một chiếc xe ăn trộm được với Dust trên lòng tôi nũng nịu.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy chúng tôi đang ở đâu. Đại khái thế. Chúng tôi ở đâu đó trên mặt nước. Một hồi còi báo hiệu trong sương mù rền vang, tôi nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ và thấy mình đang tiến vào một bến phà.

"Cậu muốn đến Đảo Plum đúng không nào?" Rex nói, nhìn thấy sự khó hiểu trên mặt tôi. "Làm sao mà chúng ta đến đó được nếu không dùng phà chứ?"

Tôi vẫn không thể tin được là anh ta không cho lũ Mog biết vị trí của chúng tôi. Nhưng nếu anh ta phản tôi thì anh ta đến cứu và giúp tôi trốn thoát để làm gì. Anh ta đã có thể cứ bỏ mặc tôi ở trạm dừng xe buýt kia, để tôi bị bắt lại bởi đám Mog, bởi cảnh sát, đại khái thế. Tôi cần chút không khí. Tôi cần ra khỏi chiếc xe này. Rex không cản tôi lại khi tôi cố mở cửa xe. Dust nhảy xuống sàn tàu và tôi đi theo nó.

Rex đến chỗ ghế tôi ngồi độ nửa tiếng sau. Tôi chẳng biết phải làm gì khác nên tôi chỉ biết ngồi đó. Tôi đã cố thử gọi cho chú Malcolm. Vẫn không có trả lời. Tôi cố gắng hình dung về Một trong đầu mình. Nó sẽ có thể giúp ích nếu như tôi có thể hình dung lại khuôn mặt của cô ấy. Nhưng tôi không làm được vậy. Ngay cả Dust trong hình dạng một chú chó lông vàng cũng đã từ bỏ việc làm tôi cảm thấy khá hơn. Giờ nó chỉ nằm cuộn tròn dưới chân tôi.

"Tôi không nói với họ", Rex nói. Anh ta đứng cách tôi vài bước và không hề lại gần hơn. "Đám trinh sát đã luôn theo đuôi cậu. Chúng hụt mất cậu vài lần và rồi tôi nghĩ cậu đã cắt đuôi được chúng khi cậu quyết định nhảy tàu. Nhưng mà kiểu gì chúng chẳng bắt kịp cậu".

"Vậy anh đã ở đâu?" Tôi hỏi. "Đừng có cố nói với tôi là chúng cũng tấn công anh".

"Sự thật á?"

"Đúng thế", tôi nói. "Chỉ lần này thôi. Sự thật".

Rex ngừng lại. "Tôi đã trốn đi", anh ta cuối cùng cũng nói. "Chúng có lẽ đã thấy tôi đi với cậu, nhưng tôi không muốn chúng thấy tôi chiến đấu để cứu cậu - và nghĩ tôi là một tên phản bội. Vậy nên tôi đã trốn".

Tôi dò xét khuôn mặt anh ta xem có bất kì biểu hiện nào là đang nói dối không. Tôi thực sự cũng chả biết nữa. Tôi chẳng biết tại sao nó lại quan trọng thế. Nhưng nó lại quan trọng với tôi.

"Vậy nên anh cứ để kệ chúng giết tôi?"

Anh ta nhìn lên trời. "Ừ", anh ta nói. "Tôi đoán là vậy. Nếu cậu muốn nghĩ thế".

"Và giờ thì anh đang giúp tôi?"

"Đúng".

"Tôi không hiểu. Tại sao chứ?"

Rex đi đi bàn chân lo lắng. "Tôi không biết", anh ta nói. "Tôi vẫn tin vào mục đích của người Mogadorian. Tôi vẫn tin vào những giáo huấn của Setrákus Ra. Khi đến lúc phải chiến đấu, tôi sẽ ở đó cùng với những anh em khác của tôi - nếu tôi vẫn được phép làm thế. Chiến tranh đã ở trong

máu tôi rồi. Nhưng tôi vẫn giúp cậu. Cậu không cần phải tin tưởng tôi nếu cậu muốn thế. Tôi còn chả thể giải thích cho hành động của mình với chính mình. Nhưng đó là sự thật".

Tôi không trả lời anh ta. Tôi không biết phải trả lời như thế nào.

"Vậy giờ cậu có muốn tới Đảo Plum để giải cứu đám Chimæra hay không nào?"

Chuyến phà không đi tới Đảo Plum. Chả có lí do nào nó nên làm thế - những người Mỹ bình thường cần giấy phép cho phép chính thức từ cấp cao nhất chỉ để đặt được chân lên hòn đảo. Việc đó khiến việc tự do đến đó là điều không thể.

Nhưng ở một công động ven biển như thế này, hầu hết mọi người đều sở hữu một chiếc thuyền, dù chỉ là một chiếc nhỏ. Rex và tôi dành cả buổi chiều nhìn ngó các nhà chứa hờ hênh cho tới khi kiếm được một con thuyền nhỏ với mái chèo. Chúng tôi giấu nó sau bụi cây trong công viên gần đó cho tới khi mặt trời lặn và con phà cuối cùng cập bến. Sau đó chúng tôi đợi thêm nửa tiếng chỉ để chắc là không có ai nhìn thấy chúng tôi kéo nó ra cuối bến tàu. Từ chỗ đó thì khá dễ để lật ngược nó lại, kéo nó xuống nước, trèo vào trong và bắt đầu chèo.

Trong khi tôi dành cả buổi sáng vừa rồi bất tỉnh, Rex đã nghĩ ra một kế hoạch để đưa chúng tôi vào trong. Ngồi đối diện tôi trên thuyền, anh ta giải thích kế hoạch cho tôi. Nó đơn giản tới mức vô lý.

"Tôi sẽ nói với họ cậu là tù binh của tôi", anh ta nói. "Rằng tôi đã theo đuôi cậu từ New Mexico cho tới khi bắt được cậu và đưa tới đây. Họ đang tìm kiếm cậu, đúng không nào? Họ cử từng đó trinh sát đi để bắt cậu, họ nghĩ cậu quan trọng. Nó có lẽ còn đến tai cả Setrákus Ra. Nếu tôi đưa cậu tới, họ sẽ không thể nào từ chối cậu được".

"Chúng có thể sẽ bắn ngay khi vừa nhìn thấy tôi", tôi nói.

Rex cau mặt và lắc đầu. Tôi nhìn thấy ánh đèn phía xa. Chúng tôi hẳn đã đến gần. "Không đâu", anh ta nói. "Đầu tiên, họ sẽ muốn làm thế nào mà cậu đánh sập được Dulce. Trời, tôi còn muốn biết nữa là". Anh ta thoáng mỉm cười. "Sau đó họ mới bắn cậu".

"Đệch, cảm ơn nhé". Tôi nhìn sang Dust đang bay theo con thuyền trong hình dáng chim ưng, nghiêng mình sang một phía rồi lại ngược lại cách mặt nước chỉ một gang tay. "Chúng ta không biết gì về việc ai đứng đầu ở đó, mọi thứ được sắp đặt thế nào, chúng đã nghe ngóng được gì hay -"

Rex cắt ngang lời tôi. "Cậu luôn nghĩ nhiều vậy à? Tin tôi đi, tôi biết cách thức quân đội chúng ta hoạt động. Tôi lo được vụ này".

Nếu tôi phải làm một danh sách những người tôi tin tưởng thì nó sẽ là một danh sách rất ngắn, và Rex sẽ không có tên trên đó. Ngay cả khi nếu tôi tin anh ta, tôi vẫn sẽ không thích kế hoạch này. Nếu chúng biết Rex đã hợp tác với tôi suốt thời gian qua thì sao? Nếu chúng giết chúng tôi trước khi chúng tôi kịp nói gì thì sao? Nó phụ thuộc quá nhiều vào sự tin tưởng - và sau vụ hôm qua, niềm tin là thứ mà tôi đang khá cạn kiệt.

Nhưng trước khi tôi kịp tranh cãi, Dust đậu lên mạn thuyền. Nó đập cánh điên loạn sau đó biến thành một chú mèo. Gần như ngay lập tức, nó lại thay đổi thành dạng sói. Nó quá to so với con thuyền và suýt nữa thì làm lật thuyền, và giờ thì nó biến đổi quá nhanh khiến tôi bắt đầu còn chả biết nó đang biến thành con gì. Và nó đang tạo ra một tiếng động lớn tới nỗi tôi phải bịt tai lại, nửa giống tiếng hú nửa giống tiếng kèn trumpet, vừa trầm vừa bổng. Tôi chưa bao giờ nghe thấy tiếng gì như thế cả.

"Dust", tôi gọi. "Sao thế?"

Tôi đưa tay ra xoa người nó với hi vọng là có thể làm nó bình tĩnh lại. Cơ thể nó có cảm giác như một thứ chất lỏng vậy, nhưng cách này đã có

hiệu quả - nó dần có lại sự tự chủ. Khi biến thành hình thằn lằn, nó đã cũng ngừng tạo ra tiếng động. Nhưng nó vẫn khá là kích động. Nó chạy vòng quanh lòng thuyền, quay đầu nhìn điên loạn về mọi hướng và người không khí. Cứ như thể là nó nghe thấy thứ gì đó mà tôi và Rex không nghe thấy - gần như là có gì đó đang gọi nó.

Nó rất dị, nhưng tôi chả biết làm thế nào cả. Hòn đảo đã khá gần và tôi nghĩ là mình đã thấy chỗ neo thuyền. Rex ngừng chèo. "Cậu sẵn sàng làm việc này chứ?" anh ta hỏi. Tôi chưa sẵn sàng gì cả nhưng vẫn gật đầu. Ít nhất thì Dust cũng bình tĩnh lại đủ để chui vào túi áo mũ của tôi. Tôi vẫn có thể cảm thấy co giật đầy bồn chồn trong đó, nhưng có vẻ như nó đang trở lại bình thường.

Rex chẳng để ý gì tới việc chuyện đó làm tôi thấy lo ngại như thế nào. Anh ta chỉ sục sạo trong túi cho tới khi rút ra được một cái dây buộc bằng nhựa mà anh ta mua ở cửa hàng điện máy địa phương khi chúng tôi chờ thời cơ hành động.

"Đưa tay cậu đây", anh ta nói. Mọi giác quan cơ bản của tôi đều không muốn cho tôi làm thế. Để mình bị trói khi và dẫn vào một pháo đài Mogadorian bởi một Mog mà tôi không tin tưởng lắm - không có vẻ gì là kế hoạch tài tình cả, đúng không?

Dù chắc là tôi đang bước vào một cái bẫy vô cùng tinh vi, tôi vẫn đưa tay ra. Tôi đã đi xa từng này rồi mà. Tôi có thể làm được gì khác ngoài việc chấp nhận mạo hiểm chứ?

Rex đã trói tôi lại đây chuyên nghiệp chỉ trong vài giây. Nó gần như là chúng tôi đã trở lại tình cảnh mà chúng tôi bắt đầu ở Dulce: một người áp giải và một tù binh, chỉ là lần này chúng tôi đã tráo đổi vị trí thôi.

Hi vọng là nó chỉ để làm màu thôi.

Chúng tôi còn cách bờ vài mét khi một ánh đèn cao áp sáng lóa bao trùm chúng tôi và một giọng nói vang tới. "Dừng lại! Xưng tên đi!"

Rex đứng thẳng người lên. "Rexicus Saturnus từ Dulce", anh ta hét trả. "Và một tù binh!" Anh ta cầm tay tôi giơ lên cho đám lính canh có thể thấy là tôi đang bị trói.

Khoảng lặng khiến tôi toát mồ hôi dù trời khá lạnh, nhưng cuối cùng cũng có giọng đáp lại. "Vào đi". Chúng không đề nghị tới đón chúng tôi mà ở tại chỗ và để Rex áp giải tôi cả quãng đường vào. Đúng là đám Mog điển hình.

"Không phải chỗ này nên có lính thông thường à?" Tôi thì thầm. "Thay vì là toàn Mogadorian".

"Từng là như thế", Rex nói. "Nhưng chúng ta đang có ngày càng nhiều quyền lực hơn trong chính phủ Mỹ. Nhà Trắng sẽ sớm được tiếp quản bởi Mogadorian thôi".

Đó là một ý nghĩa đáng sợ - và đó là một ý nghĩ sẽ khiến tôi vô cùng thích thú chỉ vài năm trước thôi.

Khi nghe tiếng đám Mogadorian vang tới, Dust đã leo ra khỏi túi tôi. Trước khi tôi kịp nói tạm biệt, nó đã biến thành một chú chim ruồi và biến mất vào bầu trời đêm.

Tôi biết thế là tốt nhất. Nếu tôi bị quăng vào một phòng giam, tôi không muốn nó bị mắc kẹt ở đó cùng với tôi. Dù vậy, tôi thấy mình vô cùng dễ bị tổn thương khi không có nó bên cạnh.

Cảm giác đó càng mạnh lên khi tôi thấy toán lính đợi chúng tôi trên bờ, vũ khí lăm lăm trên tay. Chúng đợi thuyền của chúng tôi sát vào bờ rồi mới lại gần kéo chúng tôi lên.

"Ai đây?" Tên sĩ quan Mog chịu trách nhiệm nhóm lính hỏi, nhìn thẳng vào mắt tôi và túm chặt một tay tôi.

"Một tên phản bội thấp hèn", Rex đáp. "Adamus Sutekh, con trai Tướng quân Andrakkus Sutekh". Anh ta đâm vào bụng tôi một cái, đủ mạnh để khiến tôi gập người xuống và thở mạnh.

Tên sĩ quan cau mày nhìn chúng tôi. Hẳn là một tên Trueborn, dĩ nhiên là thế rồi, nhưng những tên lâu la quanh hẳn chỉ là Vatborn, to lớn và nhợt nhạt và trông đáng sợ đúng kiểu điển hình. "Tại sao lại mang hẳn tới đây?" Tên sĩ quan hỏi tiếp. "Và chuyện quái gì đã xảy ra ở Dulce thế? Chúng ta đã mất toàn bộ liên lạc với chỗ đó - cử đi vài tên trinh sát thì chúng báo lại là cả chỗ đó đã bị phá hủy".

"Hẳn làm đấy", Rex nói và ra dấu chỉ về phía tôi. Tên sĩ quan cau mày hơn, và Rex nhanh chóng giải thích. "Tôi đóng quân ở Căn cứ Dulce. Tên phản bội này xuất hiện cùng một tên đồng minh con người và tấn công chỗ đó. Chúng thối bay căn cứ luôn. Tôi chỉ bị ngắt đi - khi tôi tỉnh lại vừa kịp lúc thấy hẳn lẫn đi, vậy nên tôi di theo hẳn từ Dulce tới đây. Một khi đã chắc chắn đây là mục tiêu tiếp theo của hẳn, tôi bắt hẳn và đưa hẳn tới đây để tra hỏi".

Tên sĩ quan gật đầu. Tôi không thể tin được là hẳn lại tin cái câu chuyện nhảm nhí đó, nhưng hẳn đã tin. "Làm tốt lắm", hẳn nói. "Chúng tôi sẽ thông báo lại cho Tướng quân và tìm hiểu xem nếu ngài ấy muốn tự tra hỏi hẳn. Trong lúc đó thì, Rexus, cậu sẽ phải đi tổng kết nhiệm vụ đấy".

Hẳn ta ra hiệu về phía hai tên lính. "Ném tên phản bội này vào một phòng giam đã, nhưng đừng có quá tay - tướng quân có thể sẽ muốn tự tay trừng phạt hẳn".

Sau đó hẳn đưa Rex đi trong khi đám lính túm lấy tôi và đưa tôi về phía một tòa nhà dài và thấp cách bến vài trăm mét. Chết tiệt. Nó còn chẳng

phải là tòa nhà chính. Việc này sẽ làm mọi thứ trở nên vô cùng khó khăn đây. Khi chúng ném tôi vào buồng giam, tôi vẫn còn đang tự hỏi xem là Rex đã bán đứng tôi hay là mọi thứ vẫn đang diễn ra đúng như kế hoạch.

NHỮNG KẺ BỊ LÃNG QUÊN

Pittacus Lore

www.dtv-ebook.com

Chương 11

TÔI KHÔNG BIẾT BAO LÂU ĐÃ TRÔI QUA. VÀI GIỜ? Vài ngày? Nhưng chẳng có ai tới kể từ khi đám lính ném tôi vào đây. Tôi đoán là chúng đang làm theo lệnh là bỏ mặc tôi một mình cho tới khi cha tôi tới đón. Tôi tự nguyện rửa chính mình vì tin là Rex đã ở cùng phe tôi, vì đã để anh ta qua mặt tôi. Tôi đã nghi là mình có thể tin tưởng anh ta cơ đấy.

Rồi tôi nghe thấy tiếng khóa buồng giam kêu lên. Trời khá tối để có thể thấy là ai đứng đó, nhưng tôi dễ dàng nhận ra giọng của Rex. "Xin lỗi vì đã để chờ lâu", anh ta nói.

Sau đó có gì đó đập vào mặt và ngực tôi - thứ gì đó nhẹ, co giãn và hơi gây ngứa ngáy. "Mặc chúng đi!".

Đó là quần và một chiếc áo khoác, toàn là đồ quân đội cơ bản, và tôi nhanh chóng làm như được bảo. "Anh đã ở đâu thế?" Tôi hỏi trong lúc mặc đồ.

"Tôi phải chắc là họ không nghi ngờ gì cả", Rex đáp, giữ cửa buồng giam mở và ra hiệu tôi đi theo. "Và tôi phải tìm xem họ giữ những con Chimæra ở đâu. Cầm này". Anh ta đưa tôi một cái mũ quân nhân và tôi cũng đội nó lên. Nghĩ chu đáo đấy - tôi rõ ràng là một Mog nhưng mái tóc dài của tôi không phải là của một tên lính. Và lại cái mũ có thể giúp che mặt tôi lại trong trường hợp có ai đó có thể nhận ra tôi.

"Vậy sao rồi? Chúng ở đâu?" Tôi hỏi khi anh ta dẫn tôi ra khỏi tòa nhà. Tôi khá ngạc nhiên là chẳng có tên lính nào cả cho tới khi nhìn thấy

một đồng tro nhỏ ở một góc và một đồng khác phía sau một cái bàn gần lối vào.

Tôi hơi ngạc nhiên là Rex sẵn sàng giết chúng để đưa tôi ra khỏi đây. Ngạc nhiên, và cũng thấy khá cảm kích.

"Họ giữ chúng trong Trung tâm Dịch bệnh", anh ta đáp, mở hé cửa ra và ngó ra ngoài trước khi gạt đầu và ra hiệu cho tôi qua. "Nhưng không phải trong dãy nhà phụ - chỗ đó phần lớn là đám lính thủy quân lục chiến và các nhà khoa học. Có một tòa nhà thứ hai ở bên cạnh cách xa khu nhà chính, chỉ bao gồm các nhân viên là người của chúng ta. Chúng được để ở đó".

Cái đó khá có lí. Mặc dù Bộ Tư lệnh Tối cao rõ ràng đã có giao kèo nào đó với chính phủ Mĩ, họ vẫn sẽ không muốn bất cứ con người nào ở gần những thứ có thể dùng để chống lại chúng tôi. Và đám Chimæra rõ ràng là đạt đủ điều kiện. "Làm sao chúng ta đến được đó?"

Anh ta cười nhả trong lúc chúng tôi bước ra hông khu giam giữ và dừng lại trước một chiếc xe jeep quân đội đang nổ máy đợi sẵn ở đó. Rex không bật đèn cho tới khi chúng tôi ra khỏi tầm nhìn của tòa nhà và tầm nhìn của chúng tôi ra bến cảng bị che khuất bởi hàng cây.

Chỉ mất vài phút để vòng tới khu Trung tâm Dịch bệnh - lợi thế khi đi trên một hòn đảo chỉ rộng vài dặm về mọi hướng. Khu nhà chính trông to lớn và nhìn như thể là sự kết hợp giữa phòng nghiên cứu và trường học, nhưng nhanh chóng một tòa nhà nhỏ hơn, trông như nhà kho ở phía xa khu nhà chính. Chúng tôi hướng tới đó. Có những tên lính Mog đứng ngoài cảnh giới nhưng chúng lại đưa tay lên chào Rex và tránh đường cho chúng tôi vào. Thú vị thật.

"Đây là căn cứ chính của chúng ta trên đảo", anh ta giải thích sau khi chúng tôi xuống xe và đi dọc con đường xi măng rộng và lồi lõm này. "Nơi

họ giữ đám Chimæra sẽ cần có giấy thông hành, nhưng ở ngoài này thì không cần". Thứ rõ ràng là đúng thế rồi còn gì nữa, nhưng tôi không thể không tự hỏi làm thế nào mà chúng tôi ra lại bên ngoài được mà không khiến đám lính bật báo động. Đặc biệt là khi có cả đám Chimæra xung quanh.

"Chúng ta cũng may mắn đấy", Rex nói. Chúng tôi hướng tới chỗ cầu thang. "Chúng vốn được giữ ở tầng hầm, nhưng hai ngày trước tôi nghe được là chúng đều phát điên lên. Chúng phá tan cả chỗ đó. Vậy nên họ chuyển chúng lên đây cho tới khi xây lại được những buồng giam tốt hơn".

Hai ngày trước? Tôi cá đó cũng là lúc Dust bắt đầu phát hoảng lên trên thuyền. Nó hẳn phải có liên kết gì đó với nhau.

Mà nói tới đó thì ... "Anh đã gặp lại Dust chưa? Anh biết nó ở đâu không?"

"Nó ở ngoài kia", Rex trả lời mà không nhìn lại. "Nó tìm tôi khi tôi lấy chiếc jeep kia. Nó biết nó đang làm gì. Nó sẽ tìm cậu khi thời khắc đến".

Tôi chậm chậm gật đầu. Tôi ước là Dust đang ở cạnh tôi ngay lúc này, nhưng tôi biết Rex nói đúng. Dust vẫn chưa từng làm tôi thất vọng.

Chúng tôi dừng lại ở tầng bốn. Trần nhà ở đây cao ít nhất bốn mét, và những khung cửa sổ to đùng thay thế cho phần lớn các bức tường dù chúng bị che phủ với các lưới kim loại. Mặc dù với những sàn bê tông và tường đá bên ngoài và tường bên trong bằng kim loại, chỗ này vẫn có cảm giác khá nhẹ nhàng và thoáng mát.

Và những cánh cửa nữa chứ. Rất rất là nhiều cửa.

"Chúng ở đâu đó trên này", Rex trấn an tôi, mở cánh cửa đầu tiên gần nhất và ngó vào trong. Anh ta lắc đầu và nhẹ nhàng đóng nó lại. Tôi mở một cánh cửa khác, nhưng nó lại dẫn tới một phòng làm việc nhỏ. May là

nó trống không. "Không có gì". Cái tiếp theo là phòng chứa đồ, cũng chẳng có ích gì cả. Cái sau đó thì dẫn vào một phòng lớn trông như một phòng mổ - có những dụng cụ được xếp ngay ngắn trong những chiếc khay đặt quanh một bàn mổ lớn. Nó cũng trống không, việc mà tôi coi là một điều tốt. Tôi thực sự là không muốn bước vào một phòng phẫu thuật, đặc biệt là khi nó được vận hành bởi người dân tộc tôi. Họ thích cắt tách hơn là ghép mọi thứ lại với nhau.

"Ở đây!" Rex gọi, và tôi thấy anh ta ở cách tôi một cánh cửa nhưng ở phía bên kia hành lang. Tôi tới chỗ đó nhanh chóng và cùng ngó vào trong. Nó trông như một cái trại chó lớn với những lồng bằng thép dựng cạnh nhau ở phía xa. Đây là chỗ đó sao?

"Đóng cửa lại", tôi thì thầm, bước vào trong để xem xét các cái lồng và những con thú ở trong. Cái lồng đầu tiên trông trơn ngoai trừ một thứ nhơm nhớp nào đó trên mặt sàn. Nhưng khi tôi bước lại gần hơn một chút, thứ đó bất chợt nhào lên, tụ thành hình một con gấu trúc hay chồn gì đó, gầy và cứng đờ với bộ lông sẫm màu dính bện vào nhau, một cái mặt nhọn và đôi mắt nhỏ và sáng.

Và rồi nó hét lên.

Tôi chưa bao giờ nghe thấy thứ gì như thế. Và tôi hi vọng là mình sẽ không phải nghe lại nó. Nó cao và chát chúa và khiến cả cơ thể tôi cảm thấy như là một tấm thủy tinh sắp vỡ vụn. Tôi lảo đảo bước lùi lại một bước, mất thăng bằng, rồi bước lùi một bước nữa, cho tới khi tiếng hét ngừng lại. Đống chất nhờn đó trở lại lại trạng thái cũ, nằm bẹp dưới sàn trong lồng. Rex và tôi nhìn nhau. Cái quái gì thế nhỉ?

Dù nó là gì đi nữa, tôi chẳng thể làm được gì để giúp nó, nhất là khi nó cứ hét lên như bị chọc tiết và làm tôi hoàn toàn cứng đờ người lại mỗi khi lại gần nó như thế.

Cái lồng tiếp theo trống trơn, dù vậy xét theo cái đồng giấy bản dưới sàn thì nó mới chỉ trống không gần đây thôi.

Cái lồng thứ ba chứa một chú chim. To cỡ một con vẹt, nó nó bộ lông xanh dương với tông màu từ màu tím gần chuyển sang đen cho tới màu xanh trắng nhợt như mùa đông. Con vẹt này lại không có cánh - chỗ lẽ ra là cánh chỉ còn lại hai mấu cụt được băng bó. Nó kêu lên với tôi một tiếng kêu to và dài, và âm thanh đó khiến mắt tôi ngấn lệ. Tôi nhìn sang Rex nhưng anh ta trông cũng kinh hoàng như tôi. Hoặc là anh ta là một diễn viên giỏi hơn là tôi nghĩ hoặc anh ta cũng chẳng biết là chúng tôi sẽ tìm thấy gì ở đây.

"Đó là ... đám Chimæra à?" anh ta hỏi, giọng nhỏ và run rẩy.

"Tôi không biết. Có lẽ vậy". Tôi lắc đầu. "Tôi không nghĩ là hai đứa bọn chúng có thể đi được đâu xa - ngay cả khi chúng ta mở lồng cho chúng, làm sao chúng ta khiến chúng đi theo chúng ta được? Đặc biệt là không làm nguy hiểm tới những con khác mà chúng ta tìm thấy?" Tôi ghét khi phải bỏ lại bất kì con nào, nhưng tôi nghĩ chúng tôi sẽ phải bỏ hai con này lại đây. Tôi liếc nhìn vào những lồng khác nhanh chóng những chúng đều trống không. Tôi thấy một cánh cửa khác và nhanh chóng đi tới đó, mở nó ra và lao vào trong, suýt nữa thì va trúng hai tên Mog đang đứng trước một dãy lồng khác. Một tên thì lùn và trông cứng đờ và đang mặc một cái áo choàng thí nghiệm - chần chẫn là một nhà khoa học. Tên còn lại to và vạm vỡ, mặc quân phục. Cả hai nhìn ra khi tôi lao vào, và tay tên lính ngay lập tức sờ vào khẩu súng bên hông. Tuyệt thật.

"Cái gì - ai - ?" tên tiến sĩ mở mồm nói nhưng tôi chặn họng hẳn bằng cách huých mạnh nhất có thể về phía hẳn. Hẳn bay ngược ra phía sau về phía tên lính vừa bước lùi lại một bước, tay tự động giơ lên để đón bạn hẳn. Chúng đều tan ra tro chỉ một giây sau, và tôi liếc lại nhìn thấy Rex đứng ở cửa, súng trong tay.

Anh ta đã làm thế. Giống như anh ta đã giết mấy tên Mog canh chừng tôi.

"Tại sao ..." tôi mở mồm hỏi.

"Tôi đã hứa với cậu là tôi sẽ giúp cậu và tôi đang giúp cậu", anh ta nói. "Cứ dừng lại ở đó thôi". Sau đó anh ta nhìn ra sau tôi. "Trúng quả rồi", anh ta nói.

Tôi quay lại nhìn theo hướng ánh mắt của anh ta để xem anh ta đang nói về cái gì. Ít nhất bốn cái lồng ở đây bị chiếm dụng - không, năm chứ. Và tất cả bọn chúng ... thì, con đầu là một chú chó nhỏ, con thứ hai là một con lợn nhỏ, con thứ ba là một chú mèo, con thứ tư là một con gấu trúc, và con thứ năm là một con chim màu sắc sặc sỡ. Tôi chớp mắt một cái, và giờ chúng là một con cú, một con dê, một con chuột, một con hải ly và một con khỉ. Rồi chúng lại biến hình lần nữa, lần nữa, rất nhiều lần như Dust đêm nọ, chỉ là lần này chúng liên tục hơn, xoay vòng từ hình dạng này sang hình dạng khác khiến chỉ nhìn thôi cũng thấy chóng mặt.

"Thế là bình thường à?" Rex hỏi. Giọng anh ta đầy vẻ ngạc nhiên cũng như tôi. Cái vụ thay đổi hình dạng liên tục này thật đáng lo ngại, ít nhất là thế.

"Tôi không biết", tôi thú nhận. Rồi tôi nhận thấy một cái bảng tài liệu trên nền nhà dưới chân tôi. Tên nhà khóa học kia hẳn đã làm rơi nó. Nhặt nó lên, tôi thấy một danh sách các đối tượng với ghi chú bên cạnh. Những ghi chú kiểu như "tiêm vào 100cc, tốc độ biến đổi tăng gấp mười lần" và "phẫu thuật thùy não được thực hiện, mối liên kết đã bị phá vỡ". Một vị đắng đắng trào lên họng tôi và tôi phải nuốt nước bọt mấy lần mới có thể nói được. "Không. Chúng đã tiến hành thí nghiệm trên chúng rồi".

Tại thời điểm này, tôi chẳng biết những con vật còn sống này còn có ích gì không nữa. Tôi đã hi vọng là tìm thấy một bầy nữa như Dust, thay

vào đó tôi lại tìm thấy năm con còn không thể kiểm soát khả năng biến hình của mình. Dù vậy, không thể phủ nhận chúng là Chimæra, và tôi không cần tốn thời gian suy nghĩ gì nhiều nữa. Tôi bước tới lồng bọn chúng và mở tung chúng ra từng cái một.

"Ồn rồi", tôi trấn an bọn chúng, đủ to cho chúng đều nghe thấy một lúc và tôi hi vọng là vẫn đủ nhỏ để giọng tôi không vọng ra ngoài những bức tường kia. "Chúng tôi tới cứu các cậu đây". Tôi không biết là chúng có hiểu tôi không nữa nhưng tôi đoán là nói vậy cũng chẳng có hại gì.

Trong độ một phút chẳng con nào di chuyển cả, và tôi cũng chẳng thể trách chúng được. Tôi chẳng biết chúng đã ở đây bao lâu rồi hay chúng đã bị làm những gì, và chúng chẳng có lí do gì để mà tin một gã Mog cả - hoặc là, theo những gì mà tôi biết, bất cứ con người nào. Con vật mà hiện giờ - tạm thời là vậy - đang ở hình dáng một chú khỉ là con đầu tiên nhích ra phía cánh cửa đã mở, thò đầu ra ngoài và rồi nói gì đó với đám bạn của nó, sau đó cả lũ ùa ra ngoài lồng giam trong lúc vẫn liên tục thay hình đổi dạng. Trong chớp mắt cả lũ đã thoát ra, đưa bò đưa bay đưa chạy khắp mọi hướng.

"Đúng rồi", tôi nói với Rex. "Đến lúc đi rồi".

Gần như cùng lúc, còi báo động bắt đầu hú lên. Đèn pin chiếu lia lịa ngoài hành lang. Rồi một giọng nói vang lên từ loa trên trần nhà.

"Tất cả chú ý, một tên tù nhân đã trốn thoát. Adamus Sutekh được nhìn thấy lần cuối đang mặc một cái quần bò xanh và áo phông đen. Hấn cao 1m77, hơi gầy với mái tóc dài. Hấn không có vũ khí nhưng là một tên phản bội có tiếng. Nếu tìm thấy, bắt sống nếu có thể - bắn hạ nếu cần thiết. Tương tự với bất cứ tên đồng phạm nào".

"Ừ", Rex đồng ý và lắc đầu. "Chắc chắn là đã đến lúc phải đi rồi".

NHỮNG KẺ BỊ LÃNG QUÊN

Pittacus Lore

www.dtv-ebook.com

Chương 12

CHÚNG TÔI PHÓNG RA NGOÀI VÀO HÀNH LANG VÀ hướng tới chỗ cầu thang với đám Chimæra theo phía sau chúng tôi. Rex túm lấy tay tôi và kéo giật tôi lại trước khi tôi chuẩn bị phóng xuống cầu thang. "Không phải lối đó!", anh ta nói. "Họ sẽ bắt đầu lục soát từ tòa nhà cuối cùng trở lên. Nhưng có một thang máy ở phía sau mà cậu chỉ có thể vào từ trên này. Nếu cậu có thể mở đường tới đó, cậu có thể thoát ra từ đường đó".

Tôi gật đầu và để anh ta nửa đi nửa kéo tôi theo hướng lên tầng năm. Xét theo cái kiểu cửa mà chúng tôi đi qua, thứ được sơn màu đỏ chói và làm bởi một thứ thép cường lực dày cộp, chúng tôi đã tới phần của tòa nhà mà chúng thực sự muốn giữ những kẻ khác ở ngoài. Với một tiếng lăm bầm, Rex giật tung nó ra và chúng tôi bước vào trong.

Trần nhà ở đây cũng cao vút lên, nhưng ở đây không có tường ngăn nào. Nó chỉ là một phòng lớn chứa đầy những máy tính trạm xung quanh các bức tường và một mô hình bản đồ của Bờ Đông to tổ chẳng ở giữa phòng. Đây rõ ràng là trung tâm chỉ huy rồi.

"Núp đi, nhanh nào!" Tôi thì thầm và cúi xuống sau một bàn máy tính. Rex cũng làm vậy. Tôi lo lắng không biết đám Chimæra sẽ làm gì, nhưng chúng đều nép sát lại chỗ tôi, và dù chúng vẫn liên tục thay đổi hình dạng, chúng đều đã biến thành những con vật nhỏ hơn - chuột và thạch sùng và đom đóm.

Ngó ra ngoài chỗ núp tôi thấy vài tên Mog ở đây đang gõ gõ gì đó trước các màn hình hoặc đánh dấu các thứ trên màn hình cảm ứng trong

suốt lơ lửng giữa không khí. Một số khác tụ tập lại từng nhóm nhỏ, thảo luận gì đó rất nhỏ. Chưa có ai phát hiện ra chúng tôi, và chúng cũng chẳng bị điều động đi truy lùng tù nhân trốn trại gì cả. Tôi đoán là công việc của chúng quan trọng hơn. May mắn của chúng tôi có lẽ đã cạn.

Và - vấn đề tiếp theo. Ngoài cầu thang mà chúng tôi vừa chạy lên, tôi không thấy lối thoát nào khác. Đây có lẽ không phải là kế hoạch tốt nhất của Rẽ.

Một tiếng còi báo động lại hú lên khiến tôi giật bắn người, lo sợ rằng thế là đã hết. Chúng đã phát hiện ra tôi, và chúng đang gọi lính lên bao vây và trấn áp chúng tôi. Ngay cả khi nếu tôi đánh sập tòa nhà này theo cái kiểu tôi làm với Căn cứ Dulce, tôi có lẽ vẫn bị mắc kẹt. Và chúng tôi đang ở cách mặt đất năm tầng nhà - nếu tòa nhà sập thì đường rơi xuống khá dài đấy.

Nhưng tiếng còi báo hiệu này lại khác, nghe yếu hơn cái tiếng đình tai nhức óc kia. Và khi ai đó bắt đầu nói qua loa, thứ mà hẳn nói không phải là thứ mà tôi đã nghĩ.

"Mọi đơn vị chú ý", tên kia nói, giọng hẳn hơi gấp gáp nhưng vẫn rõ ràng. "Tập trung lại ngay lập tức. Đã định vị được các Garde. Tấn công tổng lực chuẩn bị bắt đầu. Nhắc lại, mọi đơn vị tập trung lại ngay lập tức. Tấn công tổng lực chuẩn bị bắt đầu".

Chúng đã tìm thấy các Garde? Tấn công tổng lực? Tôi nhìn Rex, người vẫn đang đánh mắt khắp nơi. Anh ta trông lo lắng - nhưng cũng phần khích, cũng cái kiểu rạng rỡ khi chúng tôi nhảy tào. Anh ta nhìn chăm chú thứ gì đó và tôi nhìn theo ánh mắt anh ta về phía một tên sĩ quan Mog đang dựa vào một bảng điều khiển. Màn hình của hẳn đang hiển thị gì đó - tôi nhận thấy toàn bộ màn hình giờ cũng có chung một hình ảnh - và tôi bò ra một chút để xem rõ hơn. Đó là bản đồ một con đường nhưng nó trông không quen lắm - có một cái hồ thay vì là một đại dương. Đó không phải là

New York. Nhưng tên khác trong phòng thì đang vội vã, đưa thì nói vào bộ đàm đưa thì lao ra phía cầu thang nhưng gã này vẫn ở tại chỗ. Nếu hẳn quay lại và thấy tôi thì sao? Tôi có vẻ đã không còn là ưu tiên hàng đầu nữa, nhưng tôi chắc là nếu hẳn nhận ra tôi là ai hẳn sẽ vẫn bắt tôi. Tôi vẫn phải đánh liều. Nếu đó là nơi các Garde đang ẩn náu, chú Malcolm có lẽ cũng đang ở đó.

Tôi bò thêm vài bước, và giờ tôi có thể thấy chi tiết hơn, bao gồm cả các tên gọi. Thủy cung Shedd, khu mua sắm Water Tower Place, đường North Lake Shore Drive, Hồ Michigan - đó là Chicago. Họ đang ở Chicago. Và tòa nhà ở chính giữa trên màn hình là toàn nhà John Hancock Center. Đó hẳn là nơi ở của các Garde.

Vừa nhận ra điều đó, tên Mog ở đó quay người lại. Và thấy tôi.

"Này -", hẳn cất tiếng, hơi nhồm lên từ chỗ ngồi. Hẳn trông bối rối, như thể là hẳn biết là tôi lẽ ra không nên ở đây nhưng chưa hoàn toàn đoán được tôi là phạm nhân bỏ trốn. Rồi hẳn nhận thấy gì đó trên vai tôi và mắt mở to sợ hãi. Ở vai tôi đang có một con bướm - và một giây sau đã là một chú chim ruồi, rồi là một con ong nghệ. Cái đêch. Hẳn vừa nhận ra tôi là ai.

Tôi chỉ cách hẳn vài bước chân thôi. Tôi thu hẹp khoảng cách thật nhanh và móc hàm hẳn một cái mạnh nhất có thể. Mắt hẳn trợn ngược ra sau và hẳn đổ gục lại xuống ghế. Liếc nhìn nhanh quanh phòng cho tôi thấy là không ai khác để ý tới việc này cả.

Tôi đoán là những năm tháng làm bịch cát cho Ivan cũng dạy tôi được thứ gì đó.

"Cậu cần phải đi khỏi đây", Rex cảnh báo, tiến lại gần tôi và nắm tay tôi một lần nữa. "Ngay bây giờ, khi những người khác đang vội vã ra quân".

Tôi gật đầu, sau đó dừng lại. "Tôi phải ra khỏi đây á?"

Anh ta nhìn xuống đất, sau đó là ra hướng khác. "Này", anh ta nói. "Cậu cứu mạng tôi. Tôi nợ cậu. Và tôi không hề phản bội cậu - tôi chưa và sẽ không làm thế. Nhưng -" Anh ta nhún vai. "Tôi không giống cậu. Tôi đã nói với cậu thế rồi. Tôi chỉ đang giữ đúng lời hứa của mình thôi. Tôi hiểu là cậu có lẽ có những lí do riêng cho những gì cậu đã làm, và có lẽ chúng hợp lí với cậu. Nhưng không phải với tôi. Đây là nơi tôi thuộc về. Đó mới là con người tôi".

Rõ ràng là chẳng thể làm anh ta thay đổi được. Và anh ta không giống tôi. Theo tôi biết là vẫn chưa có Mog nào khác cho tới giờ. Anh ta tin mọi thứ mà chúng tôi được dạy về việc là chúng tộc tối thượng và có quyền thống trị, điều khiển và hủy diệt. Có lẽ anh ta sẽ trân trọng mọi thứ hơn một chút sau khoảng thời gian chúng tôi đi cùng nhau, nhưng bản chất anh ta vẫn là một người lính trung thành. Và sớm hay muộn tôi tin là anh ta cũng sẽ phản bội tôi - đức tin của chúng tôi quá khác biệt.

Vậy nên tôi chỉ gật đầu và chìa tay ra. Anh ta nắm lấy nó, vỗ một cái vào lưng tôi và thoáng mỉm cười với tôi. "Nói với Dust là tôi gửi lời chào tạm biệt", anh ta nói trong lúc hướng ra cầu thang. Sau đó anh ta đi mất dạng. Nếu anh ta may mắn, không ai sẽ nhận ra là anh ta đã giúp tôi. Tôi thực sự hi vọng là vậy.

Tôi lại chỉ có một mình trong trung tâm chỉ huy này, tôi và một đám Chimæra bắn loạn - và một đám sĩ quan Mog đang bắt đầu chú ý tới một kẻ đi lạc và đám thú cảnh của hắn.

"Đó là tên phản bội!" một tên hét lên, phá vỡ sự im lặng trong khi số còn lại vẫn chưa nhận ra tôi là ai. "Bắt lấy hắn!"

Hắn lao tới chỗ tôi cùng với vài tên khác. Đó cũng là lúc một con cú trắng lớn lao qua cửa sổ.

Đó là Dust. Kính vỡ bay khắp nơi, và trước khi chúng kịp rơi xuống sàn nó đã lại biến hình. Lúc nó chạm đất, nó đứng chắn giữa tôi và đám Mogadorian kia. Giờ nó lại là một chú sói, giống hệt như lần đầu tôi gặp nó.

Lần này thì, nó hú lên, nghe rất hoang dại. Tên lính đầu tiên còn không kịp tan ra tro hết trước khi bị xé nát tươm bởi nó. Thấy thế, đám còn lại làm một thứ mà tôi chưa bao giờ thấy một tên Mogadorian làm trước đây. Chúng chạy.

NHỮNG KẺ BỊ LÃNG QUÊN

Pittacus Lore

www.dtv-ebook.com

Chương 13

VÀI TIẾNG SAU, TÔI PHÓNG NHƯ BAY trên đường cao tốc trong một chiếc xe ăn trộm được chứa đầy đám Chimæra hướng về phía Chicago. Đám thú cuối cùng đã ổn định trở lại phần lớn đang nằm nghỉ.

Đó vẫn là chuyến đi kì dị nhất mà tôi từng trải qua. Đó là còn chưa kể là chuyến đi nặng mùi nhất.

Nhưng tôi đang đi khá nhanh. Tôi đã gần tới ranh giới bang Illinois thì, cuối cùng sau năm lần thử, điện thoại của chú Malcolm cũng có người nghe.

"Chú Malcolm!" tôi hét lên ngay lập tức, chuyển điện thoại sang tay kia trong khi đèn tín hiệu cho đi ở ngã tư. "Chú đã ở đâu thế?!"

Nhưng giọng nói trả lời không phải của chú ấy. "Đây là Sam". Ngừng một chút. "Adam, là anh đó à?"

"Sam à?" Mất một thoáng suy nghĩ - chúng tôi không hẳn là đã được giới thiệu với nhau và tôi thì đang hơi căng thẳng ngay lúc này. Rồi tôi nhớ ra. "Sam! Cha cậu đâu?"

"Ông ấy -"

"Thôi kệ đi! Nó không quan trọng!" tôi lại chuyển điện thoại sang tay kia để có thể lái tử tế. "Nghe tôi này, Sam. Cậu đang ở Chicago, đúng không? Tòa nhà John Hancock Center?"

Tôi có thể nghe thấy cậu ấy hít mạnh vào đây bất ngờ. "Làm sao - sao anh biết?"

"Chúng biết, Sam à!" Tôi không muốn hét lên, nhưng thực sự thì tôi đang làm vậy. "Chúng biết và chúng đang tới chỗ các cậu!"

Một chiếc xe bóp còi inh ỏi khi tôi cắt đầu đi vào làn của nó, buộc tôi phải bỏ điện thoại xuống ghế bên cạnh để tập trung lái xe. Tôi đã cảnh báo họ. Đó là tất cả những gì tôi có thể làm được bây giờ. Tôi chỉ có thể hi vọng là họ sẽ nghe tôi, là họ sẽ có chuẩn bị trước. Họ chỉ phải chống chọi lại một lúc thôi. Tôi liếc nhìn ra hàng ghế sau. Dust đã lại biến thành một chú mèo và đang nằm cuộn tròn quanh đám bạn đang hồi phục của nó. Nó nhìn lên và bắt gặp ánh mắt đen của tôi bằng đôi mắt vàng của nó và sáng rực lên một chút, nhưng tôi biết cái ánh nhìn cảnh báo đó không phải dành cho tôi. Nó là dành cho những tên đã làm những con Chimæra khác ra nông nổi này.

Cố trụ vững nhé chú Malcolm, tôi cầu nguyện trong lúc đạp chân ga xuống và chiếc xe vọt lên trước, phóng như bay vào màn đêm. Tôi đang đến. Và tôi có đem đội giải cứu tới.

Tôi hi vọng Một, dù cô ấy có đang ở đâu đi chẳng nữa, biết được những gì tôi đã làm. Những gì tôi đang làm. Tôi muốn nghĩ là cô ấy biết thế, rằng vẫn có một phần của cô ấy ở đâu đó ngoài kia.

Không. Một đã đi rồi. Tôi cuối cùng cũng chấp nhận sự thật: nếu cô ấy vẫn còn sống theo một cách nào đó thì đó không phải vì cô ấy là một bóng ma hay dấu vết tâm linh còn sót lại. Tất cả những gì còn lại của cô ấy là những gì mà tôi vẫn lưu giữ trong kí ức của mình. Những gì mà cô ấy nói với tôi; cái cách mà cô ấy dạy tôi thế nào mới là sống.

Cô ấy sẽ không trở lại. Tôi không cần cô ấy phải làm vậy. Tôi biết là cô ấy tự hào về tôi bởi tôi cũng tự hào về chính bản thân mình.

Bởi vì tôi vẫn nhớ về cô ấy.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Lời Giới Thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)